

BIBLIATANULMÁNYOK

Isten küldetése – a mi küldetésünk

Írta: A Globális Missziós Központok igazgatói

TANÍTÓI MELLÉKLET

2023. október, november, december

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2023

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*

Lektorálta: *Fürjné Simon Edina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

A Tanítói mellékletben főként az újonnan revideált Károli-Bibliából
(rövidítve: ÚRK, Budapest, 2019, Veritas Kiadó) idézünk.

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szőllősy Műhely*, Debrecen

Felelős vezető: *Szőllősy Botond*

TARTALOM

| | |
|-------------------------------------------------------------|----|
| 1. tanulmány: Isten missziója, 1. rész | 4 |
| 2. tanulmány: Isten missziója, 2. rész | 10 |
| 3. tanulmány: Isten misszióra hív | 16 |
| 4. tanulmány: Osztozni Isten missziójában | 22 |
| 5. tanulmány: Kifogások, hogy miért nem végezzük a missziót | 28 |
| 6. tanulmány: Motiváció és felkészülés a misszióra | 34 |
| 7. tanulmány: Misszió a szomszédságban | 41 |
| 8. tanulmány: A szükségben lévőkért végzett misszió | 47 |
| 9. tanulmány: A hatalmon lévőkért végzett misszió | 53 |
| 10. tanulmány: Misszió az el nem értékért, 1. rész | 59 |
| 11. tanulmány: Misszió az el nem értékért, 2. rész | 65 |
| 12. tanulmány: Eszter és Márdokeus | 71 |
| 13. tanulmány: Isten missziójának célba érkezése | 77 |

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Isten missziója, 1. rész

Áttekintés

A Biblia Istene misszionárius Isten. Missziós természete és jelleme először is abban mutatkozott meg, hogy megteremtette az embert az Ő képmására, vágyott kapcsolatban lenni velük. A bűneset előtt minden nap találkozott az Édenben Ádámmal és Évával (1Móz 3:8). Ellen G. White megjegyzi: „Ameddig [Ádám és Éva] híven követték Isten törvényét, egyre jobban tudtak ismeretet szerezni, örülni és szeretni. Tudásuk állandóan új kincsekkel gazdagodott, a boldogság új forrásait fedezték fel, és egyre tisztább fogalmakat kaptak Isten felmérhetetlen, kiapadhatatlan szeretetéről” (*Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 25. o.). Sajnos a bűn megszakította a közvetlen kommunikációt.

A bűnbeesés nem vetett véget Isten missziójának, sőt az ember bukása új dimenzióba emelte küldetését. A bűnbeesést követően Isten missziója abban a kezdeményezésében gyökerezett, hogy megmentse a bukott emberiséget. Istennek a megváltásról szóló, 1Móz 3:15-ben feljegyzett ígérete miatt tulajdonképpen az egész Szentírás az Isten által kezdeményezett missziós erőfeszítések elbeszélése, amelyeket azért tett és tesz, hogy megmentse és helyreállítsa a bűnös emberiséget az eredetileg számukra készített tervek szerint. Mivel a misszió Isten jellemzője (értsd: a misszió a természetéből és jelleméből következik), ezért nem hajlandó lemondani rólunk.

Kommentár

A misszió Isten jellegzetes vonása

Mózes első könyvétől A jelenések könyvéig az egész Biblia egységes üzenete Isten eltökélt szándékát mutatja be, hogy visszafordítja a bűneset következményeit. A Szentírás egésze arról szól, hogy fáradhatatlanul munkálkodik az emberiségért, az 1Móz 3:9 versében található kérdést pedig az indíték megfogalmazásának tekinthetjük. 1Mózes 3. fejezetében annak leírását találjuk, hogy Ádám és Éva miként kísérelt meg függetlenedni.

Ez a fejezet arra is emlékeztet, hogy a bűn és annak következményei valóságosak. Ádám és Éva a döntésük miatt akart elrejtőzni Isten elől. Isten első reakciója az emberiség állapotára egy Ádámhoz intézett kérdés volt: „Hol vagy?” E kérdés céljának megértése fontos az egész Szentírás céljának megértéséhez.

Elsőre megállapíthatjuk: nem teológiai, hanem missziós kérdés az, hogy „Hol vagy?” Ez bizonyítja, hogy rossz döntésük ellenére Isten nem hagyta el Ádámot és Évát. Az ember lázadása nem von le semmit Isten szándékából, hogy bensőséges módon viszonyuljon az emberekhez. Továbbra is szereti és keresi eltévedt gyermekeit.

A „Hol vagy?” inkább az állapotra, nem pedig a helyszínre vonatkozott. Nem arra irányult, hogy Isten kitalálja, hová rejtőzött el előle Ádám és Éva. Sosem tesz fel kérdéseket azért, hogy információt gyűjtsön. Mindentudása a végtelen ismeret tárháza, arról is tud, ami még nem létezik. Mivel mindentudó, ezért tisztában volt vele, hol van Ádám és Éva rejtekhelye, mit tettek, milyen állapotban vannak.

Ádám nem tartózkodott ott, ahol Istennel találkozni szokott, és ez világos bizonyíték volt arra, hogy valami nincs rendjén. Tehát a „Hol vagy?” nem Ádám helyének a meghatározására irányul, hanem a kapcsolatukra: „Hol tartasz a velem való kapcsolatban?” Elsősorban el akarta gondolkodtatni Ádámot és Évát a vele való kapcsolatukról. Azért tette fel a kérdést, hogy gondolkodjanak el engedetlenségük következményeiről. Ádám és Éva kapott egy lehetőséget, hogy megvizsgálják lelküket és elismerjék bűntudatukat. Mintha a következőt kérdezte volna: „Miért nem vagy ott a szokott találkozókon? Mi történt a kapcsolatunkkal, hogy megpróbálsz távolságot tartani tőlem? Mi a helyzet a fügefalevelekkel, amikkel betakartad magad?” Sátán azzal a hazug ígérettel ámította Ádámot és Évát, hogy engedetlenségük által olyanná lesznek, mint Isten, vagyis a bűn javítani fog az életükön. Tudjuk, hogy mi lett ebből. Ádám és Éva ott találták magukat mezítelenül ahelyett, hogy istenekké váltak volna. Megoldásként fügefaleveleket aggattak össze, hogy befedjék testüket. Ha ez megoldotta volna a helyzetüket, nem bűjtak volna el Isten színe előtt, inkább számonkérték volna, miért nem akarja teljes jólétüket.

A „Hol vagy?” a misszionárius Isten kiáltása. Ez a fájdalmas kérdés rávilágít, Isten tudatában volt annak, hogy szakadék keletkezett közte és az emberek között. Ugyanakkor pedig felhívás is volt elveszett gyermekei felé, hogy térjenek vissza a szeretetteljes, bizalmi kapcsolatba vele. 1Móz 3:15 ígéretének fényében Isten kérdése a remény ígéretét is tartalmazza. Bár a bűn beárnyékolta az emberekkel kapcsolatos tervét, de az nem vallott kudarcot. Az ítéletben elhangzott a Megváltóra utaló ígért is.

1Mózes 3. fejezete nem csak a bűn valóságos voltáról és annak következményeiről szóló beszámoló. Középpontjában Isten üdvözítő küldetésének pillanatképe is áll. Az Úr előtt legalább három lehetőség volt. Először, egyszerűen magukra hagyhatta volna az embereket, hogy haljanak meg a bűnük miatt, aztán teremthetett volna másokat helyettük. Másodszor, engedhette volna, hogy örökké szenvedjenek rossz döntésük következtében. A harmadik lehetőség – és Isten ezt választotta –, a megváltás volt: a saját áldozatával áthidalja az Ádám és Éva szándékos engedetlensége miatt keletkezett szakadékot. Bár így is szenvedniük kell bűnük következtében, de nem élnek örökre bukott állapotban. Az emberiség megváltását Isten nem csupán szavakban ígérte meg, hanem egy jelképpel szemléltette is: „Az ÚR Isten pedig bőrruhát csinált Ádámnak és feleségének, és felöltöztette őket” (1Móz 3:21). Ez a ruházat igazságának és kegyelmének kifejezése volt. Habár a bűn – bármilyen mértékű is – Isten elleni támadásnak minősül, az Úr kegyelmesen felajánlja, hogy megtisztít minket a test minden szennyétől és mezítelenségünket betakarja igazságosságával.

A testet öltés missziója

Krisztus testté léételének központi szerepe volt Isten missziójának betöltésében. 1Móz 3:21-ben maga szemléltette az ígéretet, amikor a feláldozott állatok bőrből készült ruhákba öltöztette Ádámot és Évát, Ő aztán az Újszövetség idején, Jézus születésekor öltött testet. Az inkarnáció (testté léétel) során a *transzcendens* Teremtő Isten *immanens* lett, hogy a lehető legteljesebb valójában megjelenjen számunkra, ami még emberi mértékkel befogadható. Jézus személyében azzal a kifejezett céllal azonosult az emberiséggel, hogy kinyilatkoztassa nemcsak a szeretetét, hanem üdvözítő szándékát is. Nem zárkózott el az emberiségtől a megmentésükért tett erőfeszítései közepette. Inkább áthidalta a szakadékot azáltal, hogy magára vette az emberi természetet, tapasztalta az emberi

kínokat és kísértéseket. Szolgálatának különböző mozzanatain keresztül Krisztus nemcsak hirdette Isten uralmát, hanem meg is testesítette azt, arcot, hangot és kezet adott a megváltó küldetésnek. Amikor meggyógyította a betegeket, megtisztította a leprásokat, visszaadta a vakok látását és feltámasztotta a halottakat, bemutatta Isten hatalmát, hogy képes teljesen visszafordítani a bűnbeesés átkát. Ezzel újrafogalmazta Isten szeretetét, hogy az emberek megértsék, tapasztalják azt és vonzódjanak Istenhez. Krisztus helyettes halála volt a legteljesebb módja annak, hogy az elidegenedett emberiséget kibékítse önmagával (Jn 3:16). Krisztus szolgálata és áldozata a legkiválóbb misszió!

A második eljövétel: Isten missziójának beteljesítése

A Bibliában ezek Jézus utolsó szavai: „*Bizony hamar eljövök*” (Jel 22:20). A második advent fogja lezárni Istennek a bűnbeesés utáni misszióját, megnyitva a küldetés „új föld” szakaszát. A Megváltó ígérete, amelyet 1Móz 3:15 fogalmaz meg, Jézus eljövetelekor válik valóra, amikor helyreállítja uralmát a földön.

Ezzel teljesen visszafordítja a bukás következményeit: Isten újra a népe között lakozik, nem lesz többé szenvedés (Jel 21:3-4), az emberek szabad utat kapnak az élet fájához (Jel 22:2).

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Isten első „Hol vagy?” kérdése nekünk is szól ma. A Biblia ezt mondja: „*mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül*” (Róm 3:23). Ahelyett, hogy próbálnánk elfutni Istentől a bűntudatunk miatt, ahogy Ádám és Éva tette, tárgyilagosan meg kell vizsgálnunk a vele való kapcsolatunkat, meg kell vallani neki, amit elkövettünk. Ő így biztosít: „*Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól*” (1Jn 1:9). Enélkül nem lennénk képesek változtatni a lelki életünkön. Minden próbálkozásunk mezítelenségünk eltakarására ugyanolyan ostoba és hasztalan kísérlet, mint az első emberpáré volt, akik fügefalevelekkel akarták befedni magukat. A bűn kezelésére tett minden emberi próbálkozás teljesen alkalmatlan és haszontalan. A saját jó cselekedeteink, a hírnevünk, az egyházi tisztségeink fügefalevelei semmit sem érnek. Az egyetlen elegendő és örökre szóló megoldás az a ruha, amit Ő ajánl fel nekünk Jézus

által. Isten nem fed be bűneinket és vétkeinket. Először elveszi azokat, majd betakar Krisztus igazságával.

Ahogy Isten kereste Ádámot és Évát, ugyanúgy keres bennünket is. Nem azért, hogy megbüntessen, hanem hogy felajánlja a megbékélést és megmentsen az ítélettől, amelyet bűneink miatt érdemelnénk.

KÉT FIÚ, KÉT IMA - 1. RÉSZ

Andrew McChesney

A nyugat-afrikai Guinea egyik városában, Conakryban egy édesapa nagyon megörült, amikor meglátta a táblát az utcán: „Maranatha Adventista Iskola”. Szerette volna, ha fiai keresztény iskolába járnak. Belépett a kapun, keresett egy tanárt, és beszélgetésbe elegyedtek. A 11 éves Junior és a 8 éves Emile hamarosan már abba az iskolába is járt. Bibliaismereti óráik is voltak, ahol olyan igeverseket is tanultak, amelyeket az apa addig még nem ismert. A fiúk elkezdtek a szombati istentiszteletekre is járni. Ez így ment két éven át. Az édesapa azonban sosem kísérte el őket a gyülekezetbe. Egy szombaton a közösség tagjai a lelkész vezetésével meglátogatták a családot, imádkoztak velük. Az apa egy civil szervezet vezetőjeként a guineai kormány egyik minisztériumához fordult egy támogatás ügyében, de sokáig nem kapott választ. Az ima után három nappal azonban megérkezett a minisztériumi jóváhagyás. Az apa rögtön elsietett az iskolába, hogy elújságolja a nagy hírt és hálát adjon Istennek. Ez az imameghallgatás azonban még nem vette rá, hogy szombaton elmenjen a gyülekezetbe.

Folytatás következik

Isten missziója, 2. rész

Áttekintés

Mennybemenetele előtti búcsúbeszédében Jézus e szavakkal adott megbízást tanítványainak: „*Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Mindannak megtartására tanítsátok őket, amit én parancsoltam nektek. Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Mt 28:18-20). Ez az útmutatás a nagy misszióparancs néven vált híressé. Megszabja az egyház munkarendjét minden korszakban és minden körülmények között. Azon túl, hogy világosan megfogalmazta tanítványai számára a kötelességüket: hirdessék tanításait a földön élő minden embercsoport számára, biztosította követőit arról, hogy lehetséges ennek a rémisztő nagyságú feladatnak az elvégzése, mert Ő mindenható és mindenütt jelenlévő, hatalmát gyakorolja is az érdekükben.

Kommentár

Bár eleinte parázs viták folytak a nagy misszióparancs bizonyos szempontjairól (ApCsel 15:1-29; Gal 2:11-14), összességében a korai egyház úgy értelmezte identitását és küldetését, hogy az Krisztus parancsa köré összpontosult, miszerint tegyenek tanítványokká minden népet. Mind a négy evangélium a nagy misszióparancs egy-egy változatával zárul, ami komoly bizonyítéka annak, hogy Jézus mennyire fontosnak tartotta azt (Mt 28:18-20; Mk 16:15-20; Lk 24:45-49; Jn 20:21-23). Az azóta eltelt évszázadok során a nagy misszióparancsot újra meg újra átértelmezték.

A tanítványság összetevői

A tanítványságról szóló irodalom áttekintése nyomán a tanítványság eredményes megközelítésének három fő dimenzióját különíthetjük el: a racionális, a kapcsolati és a missziós dimenziót.

A tanítványság racionális (tanulási) dimenziója az a folyamat, amikor egy hívő tudatosan tanul Jézusról. Eredeti értelmében a „tanítvány” kifejezés (*mathétész*) olyasvalakire utalt, aki inasként tanult egy tanítónál/mesternél. Azért tartózkodott a tanító közelében, hogy tőle sajátítsa el az elméleti és a gyakorlati ismereteket. A tanulási dimenzió a folyamatos alakulás és növekedés szükségességét hangsúlyozza, még azok számára is, akik már korábban tanítványokká lettek. Mivel a tanítás Mt 28:19-ben folyamatos művelet, a tanítványság racionális dimenziója élethosszig tartó folyamat, ami a tanulást és a növekedést illeti. A célja azonban nemcsak a tudás átadása, hanem a Jézus iránti teljes elkötelezettség meghozása is.

A tanítványság kapcsolati (közösségi) dimenziója a támogató közösség keretein belül alakul ki, ahol megvalósulhat az elszámoltathatóság. Az Újszövetség a korai egyházat dinamikus közösségi kultúraként festi le, hiszen az őskeresztények a tanítvánnyá tevést kapcsolati folyamatként értelmezték. Az különbözött ebben az új közösségben, hogy a testvériséget nem csupán vérvonal és etnikai hovatartozás alapján határozták meg, hanem az azonos hit és a Krisztusban való közösség szerint. Az egyház be- és elfogadó közeggé vált (Gal 3:28). Nyitott volt, mindenki tagja lehetett Krisztusba, mint Megváltójába vetett hitének megvallása, a vízben való alámerítés és a Krisztus iránti teljes elkötelezettség alapján (ApCsel 2:37-38).

A korai egyház a „Krisztus teste”, „Isten családja” motívumok használatával fejezte ki a közösségi összetartás értékét. Mindezzel a tagok kölcsönös egymásra utaltságát és azt a szoros köteléket érzékeltették, ami képessé tette őket arra, hogy családtagként tekintsenek egymásra (Róma 12; 1Korinthus 12; Ef 2:19; Efezus 4; Gal 6:10; 1Tim 3:15; 1Pt 4:17). Ez a törődés erősítette a kölcsönös egymásrautaltság, az összetartás, az összetartozás és az elszámoltathatóság maradandó érzetét az egyház tagjai között. A test minden tagjának különleges, egyedi szerepét hangsúlyozta, akik azonban függenek az összes többi tagtól is.

Mivel újfajta életformát képviseltek, az új hitközösséghez tömegek vonzódtak (ApCsel 2:46-47). Ilyen környezetben tanítvánnyá lenni nem azt jelentette csupán, hogy elvont, elméleti igazságokat tanult meg valaki Jézusról, hanem hogy Jézustól tanultak, a tanultakat aztán az életükben

meg is valósították. Ez a fajta tanítványság annak megnyilvánulása volt, hogy mit tett az ősegyház Krisztusért, illetve miként képviselték a Megváltót a világ előtt. Az újszövetségi, közösségre épülő kultúra, amelyben a hívők mindnyájan támogató csoportok tagjai voltak, termékeny talajjá lett az evangélium magva számára, mind a vetés, mind a gyümölcstermés vonatkozásában.

A tanítványság missziós (a hitet másoknak továbbadó) dimenziója azzal kapcsolatos, hogy a hívők úgy értelmezték a „tanítvánnyá tevésre” (*mathéteuszate*) szóló megbízást (Mt 28:19), mint felszólítást, hogy vegyenek részt a küldetés teljesítésében, „kettőzzék meg” önmagukat. Ez a nagy misszióparancs elsődleges tartalma, fontos, hogy ez maradjon az egyház legfőbb kötelessége minden korban és körülmények között. Az Újszövetség hívőinek fejében és szívében a közösséghez tartozás és annak céljában, feladatában való osztozás szétválaszthatatlan volt. A misszió - a nagy misszióparancs összefüggésében - több, mint egy felhívás, hogy hirdessük az evangéliumot azoknak, akik nem ismerik Krisztust. Egyrészt arra szólít, hogy mutassuk be a hitünket, másrészt tegyük tanítvánnyá az érdeklődőket, és így megszabaduljanak Sátán rabságából, teljesen, egyre mélyebb szinten átadják magukat Jézus Krisztus uralmának.

Ennélfogva az Újszövetség a „tanítvány” szót a Krisztussal való kapcsolat és az iránta való elköteleződés kifejezésére használja, ami annak eredménye, hogy valaki tanulja és magáévá teszi a Megváltó tanítását, folyamatosan növekszik Jézus Krisztus ismeretében és változik is általa (2Pt 3:18). Életét teljesen aláveti a Megváltó uralmának a Szentlélek hatalma által (Fil 3:8), valamint másoknak is segít, hogy elkezdjék tapasztalni a Jézusban való bizalmat és az Ő követését (2Tim 2:2). A tanítványságot nem egyházi programként kell értelmezni, mert nem egy esemény az idő egy bizonyos pontján, hanem élethosszig tartó folyamat, amelynek során az ember növekszik Krisztusban, az élete kognitív, érzelmi és értékrendi síkon egyaránt átalakul.

A tanítványság mai értelmezésének néhány perspektívája

A tanítványság témáját kutató kortárs keresztény teológusok között egyetértés van abban, hogy az Újszövetség korával összehasonlítva a jelenlegi gyakorlat elvesztette elsődleges fókuszát. A tanítvánnyá tevés

nagyjából kimerül abban, hogy megtérőket hozunk a keresztyény közösségbe, akik a gyülekezetek tagjai lesznek. Sajnos az egyház növekedését nagyrészt számokban és statisztikai adatokban mérjük, *különösebb lelki mélység nélkül*. Más szóval, a keresztyények általánosságban sokkal jobban értenek ahhoz, hogy megtérítsenek embereket, mint ahhoz, hogy a megtérőket Krisztus tanítványává tegyék. Szomorú, de ki kell mondanunk: ebből a jelenségből az következik, hogy az ember keresztyénné lehet anélkül, hogy Krisztus tanítványává is válna.

Tanítvánnyá tevés: minden hívő kötelessége

Nem csupán a 12 tanítványnak szóló Jézus parancsa, hogy tegyünk tanítvánnyá minden népet. Ez a kívánalom minden keresztyény felelőssége. Péter szerint ez az értelme a hívők létezésének: „*Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, Isten tulajdon népe vagytok, hogy hirdessétek a hatalmas tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket*” (1Pt 2:9). Figyeljük meg Ellen White alábbi kijelentéseit!

- Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. „Aki az élet vízből iszik, az élet kútfejévé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkit felüdítsen és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 154. o.).
- „Krisztus személyes szolgálatot vár el mindenkitől, akire a jelenvaló igazság ismeretét bízta. Nem mindenki mehet külföldre hittérítőnek, de mindnyájan hittérítők, lélekmentők lehetnek a családjukban és a szomszédaik körében” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 9. köt. 30. o.).
- „Nem csak a felszentelt prédikátoron nyugszik annak felelőssége, hogy elmenjen és betöltse e megbízatást. Mindenki, aki elfogadta Krisztust, munkára hívatott embertársa megváltásáért” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 74. o.).
- „Ha gyülekezet alakul valahol, minden tag tevékenyen vegyen részt a lélekmentésben. Látogassák meg a környékükön élő összes családot, tájékozódjanak lelkiállapotukról” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 296. old.).

Folyamatos feladat Krisztus tanítványai számára, hogy tevékenyen részt vállaljanak a nagy misszióparancs teljesítésében.

Gyakorlati alkalmazás

A nagy misszióparancs alapján minden keresztény arra kap meghívást, hogy bármilyen képességgel is rendelkezik, mutassa be hitét másoknak. Alább 3 módszer olvasható arra, miként teljesíthetik a hívők Krisztus missziós megbízását életük minden területén, beleértve a munkahelyüket is:

1. Minden keresztény alakítson ki szigorú munkamorált keresztényi bizonyágtevése részeként. A Szentírás bátorítja a hívőket, hogy szakmai életükben is tegyenek bizonyágot istenfélő jellemről, teljes erővel végezve feladataikat, mintha egyenesen Istennek dolgoznának (Kol 3:23-24). Amikor úgy tekintik munkájukat, mint Istennek az életükre szóló elhívását, akkor új jelentést adnak keresztényi bizonyágtevésüknek. Ha becsületesek maradnak, kiválóságra törekednek, megbízhatóak és szavahihetőek, tisztelettel bánnak mindenkivel a munkahelyükön, olyan jellemtulajdonságokról tanúskodnak, amelyek alkalmat teremtenek arra, hogy bemutassák a hitüket.
2. Missziós beállítottságú mentorok segítségével a gyülekezetek támogassák a fiatalabb tagokat abban, hogyan szakmai álmaikat kapcsolják össze Krisztusba vetett hitükkel és a tőle kapott missziós megbízással.
3. A tanítványsághoz való helyes hozzáállással és folyamatos támogatással a szülők erősíthetik gyermekeikben a missziós lelkületet. A gyülekezetek segítsék a szülőket a gyermekeik tanítványságra nevelésében, hogy átértékeljék magukban a gyermeknevelés felelősségét, a tanítvánnyá tevés összefüggésében.

KÉT FIÚ, KÉT IMA - 2. RÉSZ

Andrew McChesney

Nyolc hónappal a csodálatos imameghallgatás után a hetednapi adventista gyülekezet 15 tagja másodszor is meglátogatta Junior és Emile édesapját egy szombaton a guineai Conakryban.

„Imádkozni jöttünk” - kezdte a gyülekezet presbitere.

Az apa értékelt a gesztust, de volt egy kérdése is. „Miért van az, hogy minden keresztény vasárnap jár templomba, ti viszont szombaton tartotok istentiszteletet?”

Felolvasták neki 2Móz 20:8-10 verseit: *„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja.”*

A férfit nem győzte meg a vers. Azt mondta, hogy a hite szerint a vasárnap a hetedik nap. A presbiter kérte, hogy lapozzon Mt 28:1 verséhez, ahol ez olvasható: *„Szombat elmúltával, a hét első napjára virradóan elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt.”*

Ebből az igeversből már megértette, hogy a Biblia hetedik napja a szombat. Ezután együtt imádkoztak. Miután a gyülekezeti csoport távozott, megmutatta a feleségének is ezeket az igei szakaszokat. Az asszony kijelentette, hogy ő akkor sem hagyja el a gyülekezetét, ha a férje és a gyermekei szombaton járnak majd gyülekezetbe. A férfi azonban a lelkére beszélt, és egy hét ima és böjtölés után együtt mentek az imaházba. Ezután az egész életük megváltozott. A férfi munkája felvirágzott, az emberi kapcsolataik helyrejöttek. A házaspár megkeresztelkedett.

„Békességem van - vallja az édesapa, Pepe Voctorien Soropogui. - Jézus vezeti ezt az egyházat, és hálás vagyok Istennek, hogy engem is ide hozott.”

Isten misszióra hív

Áttekintés

Az előző két tanulmányban láttuk, hogy a misszió elsősorban Isten munkájában gyökerezik. A küldetése adja az impulzust a misszió minden egyéb ágának, hogy azok eredményesek legyenek. Ezen a héten a figyelmünk Isten missziójáról az emberiség elhívására irányul: hogyan legyünk a társai és mutassuk be a szeretetét a világban. Miközben a fókusz a misszió emberi szempontján van, mindazt, amit tanulunk az előző két hét fényében olvassuk, amikor is Isten missziós kezdeményezésére és szándékára figyeltünk.

A Szentírásban sok történet és szakasz által hív Isten, hogy legyünk a munkatársai az áldások továbbadásában, hiszen Ő az egész emberiséget szeretné ebben a tapasztalatban részesíteni. Az e heti rész példáit annak fényében kell értékelnünk, hogy mi volt a Teremtő terve 1Mózes 1-2. fejezetében, még tömörebben összefoglalva 1Móz 1:26-28 szakaszában. Istennek az emberiséggel kapcsolatos eredeti szándékai a bűnbetés után is ugyanazok maradtak, csak a megvalósítás változott a kapcsolati törések miatt, amelyek Ádám és Éva döntésének következtében keletkeztek. Isten eredeti szándékához hozzá kellett tenni a megváltási tervet is, ami az Ószövetségben veszi kezdetét, Jézus életével, halálával és feltámadásával teljesül, hirdetését pedig az újszövetségi korban Jézus követői végzik.

Kommentár

Amikor Isten megteremtette a földet és behelyezte az emberpárt, közölte velük eredeti szándékát. Megbízta őket azzal, hogy őrizzék a földet, beleértve minden teremtett állatot, valamint hogy szaporodjanak és sokasodjanak (1Móz 1:26-28). Ebben a parancsban elrejtve ott van az a gondolat is – ezt a teremtés hetének „*imé, minden igen jó*” refrénjéből tudjuk –, hogy Isten csodálatos környezetbe helyezte az emberpárt. Az életük virágzó és gazdag lehetett volna, ha megismerik és belakják a cso-

dás területet. Isten ott volt a közelükben, részt vett a földi élet folyamataiban, rendszeresen sétált az Éden kertjében (1Móz 3:8). Megkapták a szabadságot, hogy kreatív módon éljenek képességeikkel. Ezzel a vállalkozással hívta Isten eredetileg misszióba az embereket.

A bűneset után belépett a földi valóságba a bűn, és minden felbolydult. A változások azonban nem tették semmissé Isten eredeti elhívását. Újra figyelmezteti azokat, akik hajlandóak meghallgatni Őt, hogy szaporodjanak, sokasodjanak és őrizzék a földet (1Móz 9:1; 15:4-5; 22:17-18; 35:11). A Biblia elejétől a végéig ezt ismétli, a csúcspont pedig az újjáteremtett föld Jelenések 21-22. fejezetében.

A bűn miatt azonban szükségessé vált a megváltási terv, ami lehetővé tette az emberiség számára, hogy olyan életet élhessen, amelyet Isten szánt nekik. A megváltást az áldozati szertartáson keresztül mutatta be ez a terv. Amint Ádám és Éva ezt továbbadta a következő generációknak, belefoglalták az áldozatot is, ezzel bemutatva, mit tesz majd Isten a bűnössé lett emberiség megmentéséért. Bár biztosan sokan voltak, akik nehezen értették meg, hogyan fog megvalósulni a megváltás, de mindig voltak olyanok, akik felfogták a reményt hozó tervet. Ez a terv része a felhívásnak, amelynek hirdetésével Isten megbízza az embereket. Lehetővé teszi, hogy majd megélhessék azt, amit eredetileg nekik szánt az Édenben.

Ábrahám elhívása (1Móz 12:1-3)

E heti tanulmányunk Ábrahám elhívásával foglalkozik (1Móz 12:1-3), aminek több fontos eleme van. Ezeket meg kell értenünk, ha Isten miszióparancsának lényegét szeretnénk megragadni, ami ma és a jövőben ugyanúgy érvényes. Először is, az elhívás gyökere 1Móz 1:26-28 beszámolójában rejlik. Ezt az összefüggést a legvilágosabban Ézsaiás fejezi ki, aki Ábrahám és Sára elhívására utalt. Nekik kellett bemutatniuk a világ előtt az Éden örömét (Ézs 51:1-3). Amikor Isten elhívta Ábrahámot, hogy áldás legyen a népek számára, ez egy bizonyos életstílust is vont magával, ami alapvető szabadságban és kreativitásban nyilvánult meg. Ez volt Isten terve már kezdettől fogva. 1Móz 12:1-3 jelentése világosabbá válik, ha a Szentírás egészét figyelembe véve olvassuk. 1Mózes 22 további részleteket ad hozzá ahhoz, hogy minek a hirdetésére hívta el Isten Ábrahámot: az áldozati halál és az azt követő feltámadás által

helyettest biztosít az emberiség számára. Ez a terv ad reménységet, hogy a bűn és a halál következményeit le lehet győzni, illetve 1Móz 1:26-28 ígéretei valóra válnak a jövőben.

Ábrahám elhívásának egy másik eleme, amit sokszor figyelmen kívül hagyunk 1Móz 12:1-3-ban található. A pátriárkát arra hívta el Isten, hogy áldás legyen a népek között. Bennünket is ugyanerre hív. Arra többnyire nem szoktunk felfigyelni, hogy a nemzetek is áldására váltak Ábrahámnak (1Móz 12:3). Isten misszióra való elhívása mindig kölcsönös áldást foglal magában. Isten követői várhatják, hogy ők maguk is áldást nyernek a környező világtól. A misszióra való elhívás mindig arra szól, hogy áldás legyünk és áldást nyerjünk. Ez megváltoztatja az elhívottak magatartását az evangélium hirdetése iránt. Ezt a témát a következő héten még tovább fogjuk tanulmányozni.

A Szentírást olvasva figyelemre méltó folyamatokat láthatunk mindkét testamentumban. Istennek újra meg újra figyelmeztetnie kellett az emberiséget a *Mózes első könyvében* található, eredeti elhívásra. Ennek oka pedig két dologra vezethető vissza: 1) Isten követői gyakran elfelejtették, mire hívta el őket Uruk, és 2) a változó idők is megkövetelték az elhívás többszöri megerősítését. Tehát az elhívás általános jelentését időről időre a megfelelő körülmények között kell alkalmazni, értelmezni, miközben a hívás lényegében ugyanaz marad.

A hely szűke miatt nem tudjuk mélységeiben elemezni azokat a szakaszokat, amelyekben Isten újra meg újra emlékeztet a misszióparancsra, de hozunk néhány példát. Amikor Isten kivezette az izraelitákat Egyiptomból a pusztába, emlékeztette őket, hogy papokként minden nemzetet kötelesek szolgálni (2Móz 19:4-6). Arra hívta el őket, hogy áldás legyenek a körülöttük élő népek számára, ugyanakkor ők is áldást kapjanak. Salamon az újjáépített templom felszentelésekor mondott imájában megismételte az elhívást (1Kir 8:41-43). Izrael és Júda prófétái szintén elismételték, mint azt Ézs 19:23-25 és Mik 4:2-5 szakaszai mutatják. Miután Izrael visszatért a fogságból, Zakariás prófétán keresztül újra emlékeztette őket rá (Zak 8:20-23).

Jézus eszerint az elhívás szerint élt. Bemutatta a megváltás tervének jelentését, és élete, halála és feltámadása által teljességre vitte azt.

Miután a tanítványok néhány évet Jézussal töltöttek, majd tanúi voltak feltámadásának, ugyanolyan elhívást kaptak, amit Ábrahám, majd Izrael. Ezt a parancsot olvashatjuk Mt 28:18-20 verseiben. Pál apostol szintén felismerte, hogy ennek az elhívásnak ugyanaz a gyökere, mint amit Ábrahám kapott, és ezt világosan meg is fogalmazza a Galáciában élők számára (Gal 3:8, 9, 14). Az elhívást a Szentírásban Jel 14:6-ban találjuk meg utoljára, ami nem új hívás, hanem csak annak újrafogalmazása, ami először 1Móz 1:26-28-ban hangzott el és az egész történelem során jelen volt. Hisszük, hogy ez a végső hívás nekünk szól, akik a föld történelmének záró napjaiban élünk.

Isten tehát arra szólít, hogy úgy éljünk gyümölcsöző életet, ahogyan azt még az Éden kertjében tervezte. A reménységünk pedig, hogy mindez lehetséges, azon alapul, amit Jézus egykor a földön elvégzett, most pedig a mennyben tesz értünk. Kiváltságunk, hogy Isten társai legyünk elhívása szerint, tudatosan kilépünk a tágabb környezetünkbe az áldással, amit továbbadhatunk, miközben mi is áldást nyerünk azoktól, akikkel találkozunk.

Gyakorlati alkalmazás

Gyakran előfordul, hogy amikor az emberek a misszióparancsról hallanak prédikációt, vagy prédikálnak róla, leegyszerűsítik az elhívást az evangélium tényszerű közlésére. Kétségtelen, hogy az áldásnak ez a fajta átadása tartalmazza az információ továbbadását is, de az elhívás ennél többet foglal magába!

Amikor felismerjük, hogy az isteni hívás alapja 1Móz 1:26-28-ban található, ez arra vezethet bennünket, hogy különféle talentumaink és szerzett képességeink segítségével az eredetileg nekünk szánt virágzó élet áldásához vonzzuk az embereket. A bizonyágtételünkbe bele kell foglalni a megváltás tervének hirdetését, de végeredményben az az életforma fog értelmet és tartalmat adni elhívásunknak, amit a megváltás lehetővé tesz. Tehát éljünk úgy az áldásokkal, hogy az emberek lássák, amit az Úrtól nyertünk, és vágyjanak is arra. Így az elsődleges helyszín, ahol teljesítjük Isten elhívását a munkahelyünk, az otthonunk és a baráti körünk lesz. Annak is megvan a szerepe, hogy prédikáljunk és könyveket osztogassunk, de az Ábrahámnak és nekünk szóló elhívás elsődleges

teljesítése azt is magában foglalja, hogy szándékosan és tervezetten éljük a mindennapi életünket azokkal, akik még nem adták át az életüket Jézusnak, vagy még nem volt meg az a kiváltságuk, hogy találkozzanak vele. Tartsuk szem előtt, hogy Isten elhívása kétirányú áldásokat rejt magában! Ha megéljük azt a hétköznapi életben, akkor számíthatunk rá és várhatjuk is az áldást, ami olyan emberektől érkezik, akiktől talán nem is várnánk.

KICSI A GYÜLEKEZET, DE ERŐS

Andrew McChesney

Úgy tűnt, be kell zárni az észak-németországi Rügen-szigeten lévő hetednap-i adventista gyülekezetet, amelynek mindössze 6 tagja maradt: egy család 4 idős tagja és 2 másik idős személy. A gyülekezet 1940-ben alakult 7 taggal, aranykorában, az 1950-es években pedig 33 tagja volt. Az egyházterületi vezetők azt javasolták, hogy adják el az ingatlant. „Nem, nem akarjuk eladni!” – szögezte le határozottan Gunthardt, a gyülekezet vezető presbitere.

Gunthardt és családja a másik két gyülekezeti taggal együtt komoly imába fogott a közösség jövőjéért. „Hozz közénk új tagokat!” – könyörögtek az Úrnak. Nemsokára egy adventista orvos költözött a szigetre a családjával. Aztán egy korábbi gyülekezeti tag hirtelen megújította a tagságát, aztán mások is csatlakoztak hozzájuk. Amikor a létszám elérte a 16-ot, a vezetők meggondolták magukat, a gyülekezet tovább működhetett.

Ám addigra már új épületre volt szükség. A tagok imádkoztak és megegyeztek, hogy felajánlanak 136 000 eurót. Mivel igencsak kevés volt ez az összeg a 730 000 euróhoz képest, amire szükség volt, tovább imádkoztak. Gunthardt már igen sok házat épített, és most egy olyan épületet tervezett, ami befolyási központként is működhet. A gyülekezeti tagok országszerte bőkezűen adakoztak a tervükre. A legváratlanabb felajánlás egy politikustól jött, aki azzal a kikötéssel küldte az adományt, hogy az új gyülekezeti épületben a szociális segítségnyújtás mellett Isten Igéje hangozzon.

Ma 25 gyülekezeti tag imádja Istent a gyülekezeti épületben, velük együtt a gyermekeik is. „Van imaházunk és nincs adósságunk! – mondja Gunthardt. – Isten megerősített abban, hogy a gyülekezetünknek nyitva kell maradnia.”

Osztozni Isten missziójában

Áttekintés

Múlt heti tanulmányunk Isten elhívására összpontosított, amelyben arra szólítja az embereket, hogy legyenek társai szeretetének továbbadásában a világban. A teremtésben gyökerezik ez a misszió, amit a Szentírás újra meg újra hangsúlyoz. Az e heti tanulmány központi témája a részvétel Isten missziójában. Igen, elhívással kezdődik, de nem ér itt véget, a bizonyágtétel nélkül az elhívásnak kevés haszna lenne.

1Jn 4:8 úgy mutatja be Istent, hogy Ő a szeretet. Ugyanebben a levélben az áll, hogy akik tapasztalták szeretetét, azok be fogják ezt mutatni tágabb környezetükben is. Amennyiben amit az emberek hirdetnek, az nem a szeretet bemutatása, akkor az nem Isten missziója, és nem szabad hirdetni. Alább néhány példát említünk arra, hogyan közvetíthetjük Isten szeretetét. Ez útmutatóul szolgál arra nézve, mit jelent Isten szeretetét bemutatni ma a körülöttünk élőknek, akik még nem tapasztalták azt a maga teljességében.

Kommentár

Ha azt akarjuk tanulmányozni, hogyan mutassuk be Isten szeretetét, a legjobb a négy evangéliumot olvasni. Amikor Jézus személyében Isten testet öltött a földön, inkarnációja a szeretet legmélységesebb és legteljesebb példája volt. Közülünk ezt senki sem tudja megismételni, de Isten arra hív, hogy kövessük Jézus példáját abban, ahogyan másokhoz viszonyult és amint kimutatta a szeretetét.

Jézus együttérzést tanúsított mindenki iránt, egyes emberek és nagy tömegek között is. Időnként ez arra indította, hogy megérintse és meggyógyítsa az illető személyt (Lk 5:12-13); néha enni adott a sokaságnak (Jn 6:1-14); máskor pedig egy-egy kedves szóval vagy történettel fejezte ki együttérzését (Mt 19:14). Az együttérzés és az Isten missziójában való részvétel kéz a kézben járnak. Ha önvizsgálatot tartunk és nem találunk

túl sok részvétet a saját életünkben vagy gyülekezeteink tevékenységeiben, át kell értékelnünk, miként veszünk részt Isten missziójában, vagy egyáltalán az Ő misszióját végezzük-e.

Jézus azokat az embereket kereste, akik nyitottak voltak arra, hogy áldást kapjanak. Amikor részt veszünk Isten missziójában, az Ő példáját kell követnünk. Kiváltságunk, hogy megkeressük a lakókörnyezetünkben azokat, akikkel senki sem törődik, és találékony módon éreztessük velük Isten szeretetét. Ezzel a szolgálattal Jézus lábnyomában járunk, teljesítjük, amit Ő kíván tőlünk (Mt 25:31-46). Jézus mindig arra törekedett, hogy kijavítsa és helyreállítsa az összetört kapcsolatokat. Bár mindnyájan bűnösök vagyunk, de akik már tapasztaltuk Jézus szeretetét és megbocsátását, tartozunk neki azzal, hogy bemutassuk a világnak ezt. Ez is része annak, hogy részt vegyünk Isten missziójában.

A teológusok gyakran vitatták, vajon az volt-e Jézus elsődleges célja, hogy a zsidók között munkálkodjon, vagy inkább a szélesebb világban. Egyesek úgy érvelnek, hogy mivel idejének nagy részét a zsidók között töltötte és tanítványainak is azt mondta, hogy ugyanezt tegyék – legalábbis, amíg velük volt –, ezért a zsidók voltak figyelmének középpontjában (Mt 15:24). Van némi igazságtartalma ennek a gondolatnak, de a szeretete nem csak a zsidókra terjedt ki. Sokszor idézte az Ótestamentum beszámolóit nem zsidó emberek hitével kapcsolatban, például a saretai özvegy, Naámán vagy Sába királynőjének történetét (Lk 4:24-27; Mt 12:42). Sok időt töltött Júdeán kívül mások között, például több napig időzött egy samaritánus városban (Jn 4:40), ellátogatott Tirusz és Szidón vidékére (Mk 7:24), valamint a pogányok lakta Tízvárosba is (Mk 7:31-36).

Jézus megélte a missziót és a szeretetet is, ami kihívást jelentett korlátolt gondolkodású kortársai számára. Ezzel előkészítette annak útját, ami halála, feltámadása és mennybemenetele után történt. Jézus elvárta követőitől, szeretetének megtapasztalóitól, hogy továbbadják azt a tágabb környezetükben. Ennek háttérén bízta meg tanítványait (Mt 28:18-20), hogy menjenek el széles e világra. Ez nem egyszerűen misszióra szóló felhívás, hanem elhívás arra, hogy tanítsuk, tegyük tanítványokká az embereket és mutassuk be mindenkinek Isten szeretetét, amit mindnyájan személyesen tapasztaltunk. Isten addig nem hív a misszió-

jában való részvételre, amíg nekünk magunknak nem volt esélyünk megismerni Őt és tapasztalni szeretetét. Csak így lesz a miénk az, amit már érdemes továbbadni.

Ezzel kapcsolatosan hasznos olvasmány *Az apostolok cselekedetei*, amit pontosabb lenne úgy nevezni, hogy *A Szentlélek cselekedetei*. Ez a könyv tele van olyan esetekkel, amikor a Szentlélek emberi eszközökhöz szegődött munkatársként. Akárcsak az evangéliumokban, itt is találunk olyanokat, akik csodálatos tapasztalatot szereztek Jézussal, és ezt képtelenek voltak magukban tartani, ezért a Szentlélek ereje által mindenfelé hirdették.

Ahogy egy korábbi tanulmányban már említettük, a misszió kétirányú utca, ahol minden közreműködő tanulhat valamit a másiktól. *Az apostolok cselekedetei* arra emlékeztet, hogy emberként nem vesszük át - nem vehetjük át! - Isten helyét. Isten a Szentlélek által mindenhol előttünk jár. Ebből a bibliai igazságból olyan következtetésekre jutunk, amelyeket bölcs dolog megfontolni.

Először is, ha a Szentlélek előttünk jár, akkor várhatjuk, hogy bizonyos megnyilvánulásait érezni fogjuk, amikor megérkezünk. Péter tapasztalta ennek valóságát, amikor Kornéliusszal találkozott (ApCsel 10; 11:1-18). Ennek eredményeképpen nemcsak arra döbbsent rá, hogy Isten már előtte ott járt, hanem arra is, hogy Kornéliusz által meg akar tanítani neki valamit a szeretetéről. Péter és Kornéliusz története több szempontból is arról szól, hogyan növekedett Isten megismerésében Péter, de Kornéliusz és a családja is. Amikor Isten misszióját végezzük, nem szabad olyan feltételezéssel elindulni, hogy mi nem tanulhatunk semmit azoktól, akik világosságot keresni jönnek hozzánk. Azzal a várakozással induljunk, hogy vajon mit végzett már el addig a Szentlélek, amihez mi csatlakozni tudunk.

Másodszor, van valamink, amit megoszthatunk. Bár a Lélek előttünk jár, ugyanakkor társunk is. Mindenkinek van személyes története vagy bizonyágtétele arról, hogyan jár Jézussal, és ezt kell bemutatni. A folyamat során lángra kaphat valakinek a szívében a vágy, hogy kövesse a Megváltót. Ez a késztetés abból fakad, hogy szavainkkal és tetteinkkel bemutatjuk Isten szeretetét. Isten egészséges kapcsolatokat szán nekünk,

ezért gyakran vár, vagy korlátozza kinyilatkoztatását, amíg az egyik követője meg nem jelenik, hogy elmondja az evangéliumot. Tehát szinte kötelező felismernünk ezt a kiváltságot, imádságos szívvel ráhangolódunk azokra, akiknek a lelkében már munkálkodik. Mindig keressük az alkalmakat, amikor bemutathatjuk Isten történetét!

Gyakorlati alkalmazás

Miközben a gyülekezet vezetői gyakran próbálják motiválni az embereket a misszióra, fontos felismernünk, hogy van néhány egyszerű dolog, amit mindnyájan megtehetünk azért, hogy felmérjük az önmagunk és a gyülekezetünk képességeit is. Ha ezeket az egyszerű dolgokat szándékosan és tervezetten tesszük, az radikálisan átalakíthat bennünket. Kialakul bennünk az alázat lelkülete és változások következhetnek be a gyülekezetünkben. Céltudatosabbak, figyelmesebbek leszünk a tágabb lakókörnyezetünk szükségletei iránt.

Rendszeresen időt kell szánnunk az önvizsgálatra. Ez rengeteg őszinteséget igényel, amivel pedig mindnyájan küzdünk. Fel kell tennünk magunknak a kérdést: tapasztaltam Isten szeretetét mostanában? Ha nem, vajon miért nem? Ha igen, akkor kérdezzük meg magunktól: Tudattam ezt a körülöttem élőkkel? Ezek az egyszerű kérdések, ha őszintén tesszük fel magunknak, sok mindenre rávilágítanak.

Közösségileg a gyülekezet ugyanezeket a kérdéseket vetheti fel. Vajon nálunk a közösség tapasztalhatja Isten jelenlétét? Amennyiben igen, továbbadjuk ezt a tágabb környezetünkben élőknek? Ha áttekintettük a helyzetet, terveket készíthetünk az utómunkára, hogyan folytatjuk, mélyítjük Isten jelenlétének/szeretetének tapasztalását más módon, miként adhatjuk tovább aktívabban a tapasztaltakat másoknak is?

Fontos, hogy rendszeresen emlékeztessük az embereket a világ szükségleteire (prédikációk, gyermektörténetek, könyvek és cikkek által). Isten azt szeretné, ha a világ polgárainak tekintenénk magunkat, akik nem csupán a saját szükségleteikkel törődnek, hanem másokéval is. Vágyunk kell arra, hogy Isten szeretetét az emberiség egészének bemutassuk és szorgalmasan keressük a módszereket, amelyekkel ez lehetővé válhat. Egyesek számára ez azt jelenti, hogy anyagi forrásaik egy részét célszerűen

tan misszióra adományozzák. Mások elfogadnak egy hívást Istentől, ami talán költözéssel jár, akár az országon belül, akár máshol a világon. Miért? Mert Isten mindnyájunkat arra kér, hogy szolgáljunk másoknak a történetünkkel és a talentumainkkal, azoknak, akiknek szükségük van Isten szeretetének megnyilvánulására. Attól függetlenül, hogy Isten mire hív, emlékezzünk: nyitottnak kell maradnunk arra, hogy áldást kapjunk, miközben bizonyosságot teszünk! Ne feledjük, Isten már előttünk járt!

REMÉNY A PÁNIKROHAMOK KÖZÖTT

Andrew McChesney

Grétinek kislányként pánikrohamai voltak. Felébredt a sötétben, rettegés lett úrrá rajta, a szíve hevesen vert. A félelem olyan intenzív volt, hogy úgy érezte, szinte szétveti a testét. Nem tudta, kihez fordulhatna segítségért. Nem mondta el a szüleinek, mi történik vele, mert úgy gondolta, ez a félelem erősebb az embereknél. Az egész világ rémisztő volt számára, még az olyan hétköznapi dolgok is megterheltek lelkiileg, mint az iskola vagy egy séta az utcán. Az álmatlanul töltött éjszakákon eszébe jutott Annika. A két lány együtt nőtt fel, együtt énekeltek egy gyerekkórusban. Aztán Annikánál rákot diagnosztizáltak, mégis bátor maradt, bízott Istenben. „Ne féljete! - biztatta a szüleit. - Tudom, hová megyek. Minden rendben lesz.” Annika úgy halt meg, hogy nem kínozta fájdalom vagy félelem.

Grétit lenyűgözte ez a hit. Azon tűnődött, hogyan kerülhetne ő is arra a helyre, ahová Annika készült. Grétinek 14 éves kora után már nem voltak pánikrohamai, de a félelem és a magányérzet megmaradt. Majd megismerkedett jövődóbeli férjével, Nicóval, aki nem járt rendszeresen gyülekezetbe, de komolyan hitt Istenben. Szülei hetednapos adventisták voltak. Egyszer meghívták Grétit a karácsonyi ünnepekre. A lány még sosem találkozott ilyen kedves családdal, az egész egy új világ volt a számára. Hirtelen rátört a bizonyosság, hogy mégis segítséget kaphat a félelmei leküzdéséhez. Rádöbrent, hogy Isten hatalmas és képes mindenkit megmenteni. Életében először biztonságban érezte magát. Ezt a biztonságot akarta - örökre. Hamarosan a férjével együtt a hetednapos adventista gyülekezet tagjai lettek a Rügen-szigeten. „Életem legcsodálatosabb tapasztalata, hogy megismertem Jézust - vallja. - Tudom, ez a legjobb dolog, ami csak történhetett velem. Most nagyon boldog az életem!”

Kifogások, hogy miért nem végezzük a missziót

Áttekintés

Az elmúlt néhány héten azt tanulmányoztuk, hogy a misszió Isten kezdeményezésében gyökerezik, Ő hív minket ebbe a munkába. Ezen a héten arra összpontosítunk, hogy vannak, akik ugyan tapasztalatot szereztek Istennel, de figyelmen kívül hagyják a missziós felhívást és a kiváltságot, hogy tudassák másokkal, amit átéltek.

Bizonyos ponton mindenki, aki már tapasztalatot szerzett Istennel, szembenéz a kísértéssel, hogy titkolja mások előtt. Jobb ezt alázattal bevallani, mint úgy tenni, mintha ilyesmi csak másokkal történne. Ha szembesülünk ezzel, könnyebb tudatos lépéseket tenni és belépni Isten szeretete megosztásának egészségesebb terébe.

A kifogások, hogy miért is kerüljük a missziót, végeredményben Sátán kísértései, aki nem akar hallani Isten jóságáról. Így a misszió mellőzése nemcsak egy feladat elhanyagolása, hanem sokkal inkább kihagyott lehetőség, hogy másokat az Istennel való mélyebb, értelmesebb kapcsolatra és bővelkedőbb életre vezessünk. Az alábbi kommentár két lehetséges kifogást vázol fel, amit ebben az esetben szoktunk hallani. Az első példát a tanítványok Gecsemáné-kerti esetén keresztül mutatjuk be. A második példa Jónás történetéből von le tanulságokat.

Kommentár

Gecsemáné

Földi életének utolsó óráiban, letartóztatása, kihallgatása és halála előtt Jézus elvitte a tanítványait imádkozni a Gecsemáné-kertbe. A hozzá legközelebb állókat megkérte, hogy imádkozzanak, virrasszanak vele. Nagy súllyal nehezedtek a lelkére az elkövetkező események. Komoly szüksége volt a barátai vigasztalására (Mt 26:36-45).

Sajnos a tanítványok, akik őszintén szerették Jézust és drága barátjuknak tartották, nem tudták teljesíteni a kérését, elaludtak, kétszer is. Engedték, hogy az álom legyőzze őket, így nem osztottak Uruk terheiben. Ám mielőtt még esélyük lett volna a jóvátételre, Jézust elfogták és elhurcolták (Mt 26:47-56). Tehát ez egy elszalasztott lehetőség volt a tanítványok részéről, hogy szolgálhassák azt, akit annyira szerettek.

Ebben a helyzetben nem az volt a gond, hogy a tanítványok nem tapasztalták Jézus szeretetét. Mire eddig a pontig elérték, számtalan bizonyosságuk volt efelől. Arról sincs szó, hogy elsodródtak volna Jézus mellől, hiszen ott voltak a kertben. Egyfajta önelégültség telepedett rájuk. Nem fogták fel, mennyire fontos éberren vigyázni és imádkozni a Mesterért ebben az embert próbáló helyzetben. Elmulasztották a lehetőséget, hogy az Atya szeretetével forduljanak az Egyetlenhez, aki oly sokat tanított nekik erről a szeretetről.

Szomorúan kell kijelentenünk, hogy mi is gyakran vétkesek vagyunk ilyen önteltségben és hanyagságban. Csodálatos tapasztalataink vannak Jézussal. Nyíltan valljuk, hogy követjük Őt. A valóság azonban az, hogy sokan kevélyé váltunk a hitünkben. Ez gyakran igen alattomosan történik. Ha megvizsgáljuk az életünket, rájöhethetünk, hogy gyakorlatilag nem szeretjük az embereket. A tanítványokhoz hasonlóan tudjuk, hogy Jézus jó, vele is akarunk lenni, de engedjük, hogy erőt vegyen rajtunk a lelki álomosság. Kihagyjuk a lehetőségeket, amikor Isten szeretetét bemutatathatnánk a reménység nélkül élő világnak. Figyelmeztetnünk kell egymást - de tisztelettel -, hogy maradjunk éberek és mindig legyünk készen az általunk is tapasztalt szeretetet tanúsítani a szenvedő világban.

Jónás

A második kifogás, amit felhozunk a Jónásról szóló elbeszélésben szerepel. Ez más, mint amit a tanítványok tanúsítottak a Gecsemánéban, bár épp olyan elterjedt. Jónás története ezt többféleképpen is példázza. Bár a történet sokrétegű, *Jónás próféta könyve* lényegében több szempontból is a kihagyott lehetőségek története.

Jónás ismerte Istent, róla prófétált Izraelben, mielőtt megkapta a hívást, hogy menjen Ninivébe (2Kir 14:25). Ám addig csak az izraeliták között

munkálkodott, és csupán bátorító dolgokról profétált, tehát nem kellett Izrael ellenségei közé mennie. Miközben olvassuk a könyvét, észreveszszük, mekkora küzdelmet jelentett számára az, hogy szeresse a nem zsidó háttérből származókat.

Két jelentős, kihagyott lehetőséget találunk *Jónás próféta könyvében*. Az első a hajón történik, amelyre Jónás felszállt, hogy elmeneküljön Isten elől. Olyan matrózok vették körül, akik más istenségeket imádtak. A viharban könyörögtek Jónásnak, imádkozzon az Istenéhez, mert remélték, hogy közbenjárása majd eredményes lesz (Jón 1:6). Ő azonban nem imádkozott, inkább asszisztált öngyilkosságot követett el (Jón 1:12). A történetnek ezen a pontján nem tudhatta, hogy egy cethal menti az életét, tehát gyakorlatilag azt kérte, hogy a hajósok vessék a tengerbe, a biztos halálba.

A tengerészek szíve irgalmasabb volt, mint Jónásé, ezért először tiltakoztak, de végül nem maradt más választásuk (Jón 1:13). (Emlékezzünk csak az előző tanulmányra, ahol arról beszéltünk: legyünk nyitottak az áldások elfogadására azoktól, akikkel találkozunk!) A vihar elállt, miután Jónást kidobták a hajóból. Ennek következtében a tengerészekben új tisztelet ébredt Jónás Istene iránt. A gond az volt, hogy a próféta kihagyta a lehetőséget, hogy imádkozzon Istenhez, inkább emberi megoldást javasolt. Pedig ez alkalom lehetett volna a tengerészek számára, hogy teljesebb és mélyebb ismeretet szerezzenek az élő Istenről.

A második kihagyott lehetőség azután következett, hogy Jónás prédikált Ninivében. Az emberek elfogadták az üzenetét és megtértek, Jónást azonban sehol sem találták. Felmászott egy közeli dombra, remélve, hogy onnan jól láthatja majd a város pusztulását (Jón 4:5). Amikor ez nem következett be, dühös lett Istenre (Jón 4:1). Ki is mondta a valódi okot, hogy miért hanyagolta a missziót: tudta, mennyire szerető és együttérző az Úr, és így valószínűleg meg fog bocsátani a niniveieknek (Jón 4:2). Ennek a bibliai igazságnak a tudatában Jónás nem kívánt misszióba menni olyan emberek közé, akiket nem szeretett, mert nem akarta, hogy tapasztalják Isten jóságát.

Jónás próféta könyve a Biblia egyetlen irata, amely kérdéssel zárul (Jón 4:11). A kérdés egyenes. Isten lényegében ezt kérdezi Jónástól: „Miért

nem tudod úgy szeretni az embereket, ahogyan én?” Mivel Jónás nem volt hajlandó szeretni az ellenségeit, kívül volt a városon, amikor belül kellett volna lennie. Segítenie kellett volna Ninive lakóinak megtenni a következő lépéseket Isten felé. Ezt elmulasztotta, így ez egy kihagyott lehetőség maradt.

Jónás olyasmibe csomagolta a kifogásait, amit ma faji/nemzeti felsőbbrendűségnek, előítéletnek, rasszizmusnak nevezünk. Tapasztalta Isten szeretetét, és tudta, hogy Ő irgalmas, de képtelen volt leküzdeni nemzeti büszkeségét. Hitte, hogy különb másoknál, ezért nem volt hajlandó misszióba menni úgy, ahogyan Isten kívánta tőle. Milyen szomorú történet! Ma is tanulhatunk ebből!

A Jónás próféta könyvének végén található kérdést mindannyiunknak fel kell tennünk egyénileg és közösségként is. Szeretjük-e a környezetünkben élőket (vagy a bolygó más részeiről származókat), akik másként néznek ki, mint mi?

Sajnos túl gyakran hallottam a gyülekezetekben vagy szombatiskolai osztályokban előítéletes vagy nemzeti felsőbbrendűséget tükröző megjegyzéseket. Ehhez a hozzáálláshoz általában kifogások társulnak, hogy bizonyos népcsoportok miért esnek kívül a missziókon. Ez a gondolkodásmód egyáltalán nem különbözik Jónásétól!

Jónásnak nem sikerült megértenie, hogy Isten szeretetet és törődést tanúsít az emberek iránt, amivel emlékeztet, hogy ugyanezt tette értünk is. Amikor elmegyünk a missziómunkába és közvetítjük a szeretetét, figyeljük, hogyan alakítja át mások életét, ez a tapasztalat megerősíti a saját, Istenhez fűződő viszonyunkat, lelki utunkat is. Megismerhetünk olyanokat, akik bár nagyban különböznek tőlünk, de közös lesz bennünk a Jézussal való kapcsolat. Jónás új barátságokat köthetett volna a hajón, bemutathatta volna a hitét. Ugyanez igaz Ninivére is. Sajnos ezeket a lehetőségeket kihagyta, mert inkább kifogásokat keresett, amelyek az önzésben és a nemzeti felsőbbrendűség-tudatban gyökereztek.

Gyakorlati alkalmazás

Hálásaknak kell lennünk a Jézussal való csodálatos tapasztalatokért, idővel azonban önteltté válhatunk. Ezzel jönnek a kifogások is, hogy miért nem mutatjuk be Isten szeretetét másoknak. Mindez alattomosan történhet, és mielőtt még észbe kapnánk, már alszunk is, pedig ébernek kellene vigyáznunk. Egyénileg és gyülekezeti szinten is fontos őszintén megvizsgálni az életünket és elszámoltathatóvá tenni magunkat. Ha nem ápolunk tevékenyen kapcsolatot a szenvedő, szükségben lévő emberekkel, nem vállalunk részt terheik hordozásában, akkor már önteltté váltunk. Az elszámoltathatóság érdekében gyűljön össze a gyülekezetből közeli barátok kis csoportja, akik készek nyíltan vállalni gyengeségeiket és szívesen segítenek egymásnak módszerek ajánlásával, miként keltsék életre Istennel való kapcsolatukat, mutassák be kreatívan Isten szeretetét a körülöttük élőknek.

Mások esetében ennél szomorúbb a helyzet. Már indokaik is vannak arra, hogy miért kerülnek a bizonyágtévést bizonyos embercsoportok (például muzulmánok vagy katolikusok) között: nem tartják méltónak őket Isten szeretetére. Az ilyen kifogások leleplezik felsőbbrendűségi érzésüket és nemzeti gőgjüket. Kérjük Istent, hogy mindenkit szeretni tudjunk! Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy mit gondolunk bizonyos emberekről. Ha félünk tőlük, vagy úgy gondoljuk, hogy nem méltók a megváltásra, az annak a jele, hogy velünk van gond, nem pedig azzal a népcsoporttal. Ehhez bizonyos szintű önvizsgálat és őszinteség szükséges, amit nehéz elérni, viszont az a gyülekezet, amely hajlandó szembenézni ezekkel a dolgokkal olyan közösség, amelyre a Szentlélek képes hatni.

„AZ ÁLDÁS MOST NAGYOBB RAJTUNK”

Andrew McChesney

Észak-Karolinában a gyülekezet egy tagja meghívta közösségének két lelkészét, hogy beszéljen velük valamiről, ami a szívét nyomta: az éves hálaadományról. Elmondta, hogy a Hetednap Adventista Egyházban annak idején (1922-ben) hogyan indították el ezt az adakozást azért, hogy ne kelljen hazahívni a misszionáriusokat pénzforrások hiányában. Beszült arról, hogy milyen buzgón adakoztak akkoriban az emberek, és ez az adomány ma is a missziót szolgálja.

A lelkészeknek szívügye lett ez a kérdés. Az egyikük az éves gyűjtést megelőzően még egy 9 részes sorozatot is tartott az áldozatkészségről. Ennek következtében a 700 tagú Hendersonville-i Hetednap Adventista Gyülekezetben az előző évben összegyűjtött, 1400 dolláros adomány helyett 2016-ban 24 119 dollárnyi adomány gyűlt össze. Ez még csak a kezdet volt. 2021-ben ez a közösség már egészen lenyűgöző összeget, 37 545 dollárt ajánlott fel az évenkénti hálaadomány összegyűjtése idején. David Wright lelképásztor elmondta, ez az összeg Isten kegyelmének és a tagok áldozatkészségének köszönhető, és világosságot visz a 10/40-es ablak területére az evangélium hirdetése által. „Hiszem, hogy az áldás most nagyobb rajtunk, mert Jézus maga mondta, hogy jobb adni, mint kapni.”

Az Adventista Misszió igazgatója, Gary Krause egyetértett ezzel. Megjegyezte, hogy az ilyen áldást Ellen White „visszahatásnak” nevezte. „Aki a külmiszió növekedése érdekében bőkezű, önmegtartó lelkületet tanúsít, az a belmissziót is támogatja majd; mert a hazai mű jóléte – Istenen kívül – nagyrészt a távoli országokban végzett evangelizációs munka visszahatásától függ” – írta Ellen White (*Testimonies*. 6. köt. 27. o.).

Motiváció és felkészülés a misszióra

Áttekintés

A motiváció indíték, a felkészülés azonban magába foglalja az aktív cselekvést is. A motiváció cselekvésre sarkall, a felkészülés pedig lehetővé teszi a tervezést, hogy a gondolat meg is valósulhasson. A misszióra Jézus motivál, mindazzal, amit értünk tett (Róm 5:8). Lelkét is adja nekünk, hogy képessé tegyen akaratának és a misszióparancsnak a teljesítésére (Mt 28:18-20; Jn 14:15-31; 20:21-22).

„Mi azért szeretjük őt, mert ő előbb szeretett minket” (1Jn 4:19) – ez a kijelentés mutatja az okot és az okozatot, az indítékot, ami válaszra és cselekvésre motivál. Amint felelünk Isten szeretetére, hirdetjük, valamint éljük szavakkal és tettekkel is az evangéliumot, hogy Jézus a Megváltónk és Urunk. Amikor az Isten Igéjében található igazságról szóló bizonyágtévesünk halló és befogadó fülekre talál, a Lélek munkája által sok gyümölcsöt terem. Ugyanakkor fel kell készülnünk arra is, hogy sokan el fogják utasítani az Igét, és emiatt mások is elveszítik a reményt.

Kommentár

A misszionárius Isten

„Istennek az elveszett emberiségért végzett missziója a legfontosabb történet, amit valaha is elmondtak. A történet [az Ótestamentumban] rögtön Ádám és Éva bukása után kezdődik, folytatódik a pátriárkák időszakában és Izrael történelmében. Az evangéliumok feljegyzik Isten missziójának központi eseményét – Krisztus születését, szolgálatát, engesztelő halálát, feltámadását és mennybemenetelét. A Biblia története folytatódik *Az apostolok cselekedeteiben* és Pál leveleiben a keresztény egyház indulásával, majd Isten missziójának apokaliptikus csúcspontjával ér véget *A jelenések könyvében*. Isten missziója az egész bibliai kánon központi elbeszélése *Mózes első könyvétől a Jelenésekig*” (Gorden R.

Doss: *Introduction to Adventist Mission*. Berrien Springs, MI., 2018, Department of World Mission, 1. o.).

„A Biblia nagy metanarratívája... bemutatja, miként munkálkodik Isten egy átfogó terven, hogy helyreállítsa a földet és az egész kozmoszt eredeti, tökéletes állapotába. A Biblia elbeszélései Mózes első könyvétől a Jelenésekig Isten kozmikus tervének a szempontjait ábrázolják. Az átfogó téma az, hogy a szuverén, kegyelmes, szerető háromszemélyű egy Isten kezdeményezte a missziót, és Ő is fogja teljességre vinni” (i. m. 22. o.).

Tehát a megváltás története motivál arra, hogy készüljünk Isten missziójára és részt is vegyünk benne. Atyánk törődik velünk, és meg akar áldani másokat is általunk. Ezért parancsolta, hogy menjünk el minden nemzethez, nyelvhez, törzshöz és néphez.

Miért is rendelte úgy Isten, hogy menjünk és prédikáljuk az evangéliumot? Miért van ránk szüksége, miért motivál és készít a missziójába? Néhány okot találunk a *Passport to Mission* c. könyv (Berrien Springs, MI., 2009, Institute of World Mission) 28-36. oldalán. Íme egy időszerteen átfogalmazott összefoglaló:

Jézus az élet és az üdvösség egyetlen Forrása, és az embereknek tudniuk kell erről.

- Jn 3:36: „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet.”
- ApCsel 4:12: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.”
- 1Jn 5:12: „Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.”

Jézus az Isten Fia, aki maga is Isten

Jézus nem pusztán egy jó tanítónak mondta magát (mint más vallási vezetők), vagy nagy vezetőnek (mint Mózes vagy Dávid), esetleg félistennek vagy kisebb istenségnek (ahogy azt más vallásokban találjuk). Egyetlen más világvallás sem állítja alapítójáról, hogy Isten volt.

- Jézus kijelenti magáról, hogy Ő Isten, vagyis egyenlő Istennel (Jn 8:58-59; 10:30-33).

- A tanítványai szintén félelem nélkül hirdették isteni mivoltát (Mt 16:14-16). A bizonyíték pedig, amivel alátámasztották kijelentéseiket, a feltámadás volt (1Kor 15:14-20). Ha Isten feltámasztotta Jézust, akkor amit mondott, annak igaznak kell lennie.

Jézus egyedülálló üdvösséget kínál - kegyelemből, hit által történő üdvösséget

- „Mert kegyelemből nyertetek üdvösséget, hit által, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez, nem cselekedetekből, hogy senki se dicsekedjék” (Ef 2:8-9).

Egyetlen más világvallás sem tanít ilyen megváltást. Más vallások is felállítanak magas mércét, hirdetik az etikus viselkedést, tanítják az egészségügyi szabályokat, dicsőítenek egy magasztos filozófiát és igen kedves emberek vannak a soraik között. Ám azt is tanítják, hogy az ember meg tudja menteni önmagát azzal, amit tesz! Ezeknek a nem keresztény vallásoknak az alapja az, hogy a megváltás cselekedetekből történik.

Jézus egyetemesen kínálja fel a megváltást - mindenkit belefoglalva, ugyanakkor kizárólagosan is.

- „Mert úgy szerette Isten a világot... hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16).

A megváltást mindenkinek felajánlja Isten. Azt akarja, hogy mindenki meghallja az üzenetet - az örömhírt, hogy ingyen felajánlja az üdvösséget a csodálatos, egyedülálló Jézus által. A nagy misszióparancsban Jézus világossá teszi: nekünk is részünk lehet abban, hogy az evangéliumot bemutassuk.

Ha valaki megkérdezné tőlünk, miért vagyunk hetednapi adventisták, mi motivál a misszióra, mit válaszolnánk? A Hetednapi Adventista Egyház egyedi üzenete hogyan lelkesít a világmisszióra?

Bár a hitvallásunk többségét más keresztények szintén vallják, az adventista hit teljes „csomagja” egyedülálló a keresztény csoportok között. Íme három meggyőződés, amely útmutatóként szolgál ahhoz, amit hiszünk és ami lelkesít - hogyan készülünk és hogyan végezzük a misszióinkat.

1. meggyőződés: Jézus visszajön - adventje látható, valóságos lesz és közeli. Mielőtt az advent mozgalom elindult, a legtöbb keresztény vagy nem hitt Jézus valóságos visszajövetelében, vagy csekélynek ítélte annak jelentőségét. Így voltak ezzel a posztmillennisták, akik abban hittek, hogy a millennium (1000 év) alatt béke és jólét lesz, és Jézus majd utána fog eljönni. Az emberek ezt a millenniumot várták, ezért munkálkodtak, nem pedig a második eljövételért. A hetednapos adventisták a Biblia alapján hiszik, hogy a világ valódi reménysége nem a földi millennium, hanem az „*áldott reménység*” (Tit 2:13), Jézus második adventje.

- A hetednapos adventisták elfogadják és hirdetik a második adventről szóló ígéreteket (Jn 14:1-3; Jel 22:7, 12, 20).
- Jézus eljövetele valóságos, szó szerinti lesz (ApCsel 1:11).
- A második eljövételt látható eseményként ábrázolja a Biblia (Mt 24:30; Jel 1:7).
- Minden jel arra mutat, hogy Jézus eljövetele közel van, a küszöbön áll. Megváltónk újra és újra használja a „hamar” szót (Mt 24:4-28; Lk 21:7-28; Jel 22:7, 12, 20).
- Isten népe látni fogja Jézust (Jn 14:3), és örökre vele lesz (1Thessz 4:17).
- A halottak feltámadnak (1Thessz 4:13-16), a Jézusban hívők halhatatlanságot kapnak (1Kor 15:53).
- Nem lesz többé könny, gyász és halál (Jel 21:3-4).

Ez az üzenet fontos jelenlegi misszióink szempontjából, mert sokaknak hallaniuk kell az áldott reménység örömhírét. A legnagyobb kihívás, amivel szembesülünk, a nem-keresztény világ. Muzulmánok, hinduk, buddhisták milliói, ha nem milliárdjai sohasem hallottak erről a reménységről, nekünk kell elmondanunk nekik. Jézus szeretné, ha hallanának az eljövételéről.

2. meggyőződés: *Isten szeretetből fakadó engedelmségre és komoly tanítványságra hívja a benne hívőket.* Jézus eljövételének fényében komolyan kell készülnünk. Fontos a hűséges, engedelmes tanítványság. Az adventisták mindig hitték, hogy Jézus a Megváltó. Hangsúlyozzuk: az igaz hit abban mutatkozik meg, hogy Jézust Úrnak is valljuk. Aki elfogadja megváltását, örömmel teszi Őt Urrá az életében, hálásan követi Őt. Hisszük, hogy az evangélium és Isten törvénye egyaránt fontos, harmonikus

a kapcsolat közöttük, mint egy csónak két evezője között. A törvény Krisztushoz vezet és életünk mércéjeként szolgál. Jézus felszabadít a törvény kárhóztatása alól, Lelke beírja törvényét a szívünkbe. Ezért az adventisták:

- Hiszik és elfogadják az egész Tízparancsolatot, beleértve az elhanyagolt negyediket, a szombat parancsát. Hiszik, hogy Jézus adta azt az embernek a teremtéskor (1Móz 2:2), megismételte a Tízparancsolatban (2Móz 20:8-11), majd megerősítette földi szolgálata idején (Mk 2:27).
- Hiszik, hogy a szombat erőteljes szimbóluma Isten teremtető hatalmának (1Móz 2:2; 2Móz 20:8-11), megmentő kegyelmének (2Móz 20:2; 5Móz 5:12-15) és a mennyei üdvösség végső nyugalmanak (Zsid 4:1-11, különösen a 9. vers).
- Elfogadják Krisztust Uruknek életük minden területén, beleértve a házasságot, a családot, a ruházkodást, a szabadidő eltöltését, a táplálkozást stb. (Ef 5:21-6:4; Fil 4:8-9; 1Kor 6:19-20; 1Tim 2:8-10).

Az adventista keresztényeknek hirdetniük kell a szent életet a világban, ahol az erkölcs és a tisztesség semmilyen mércéjét nem tisztelik már. Világunkban, ahol mindenki siet és rohan, ami komoly stresszt okoz, a keresztények – mert Krisztus az Uruk – örömet és nyugalmat találnak a szombatban. Életüknek bizonyítania kell Jézus megmentő hatalmát és uralmát.

3. meggyőződés: Isten helyreállítja a hívőkben Krisztus életének teljességét. A keresztények nem test nélküli lélekként jutnak a mennybe. Jézus helyreállít minden életet a második adventkor. A hívők készüljenek a második adventre. Isten helyre akar állítani, teljessé akar tenni bennünket. A megváltás az életünk minden részére vonatkozik. Atyánk azt szeretné, ha teljes életet élnénk.

Jn 10:10 versében ez áll: „*én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülkedjenek*”. A misszióra való motivációnkra és felkészülésünkre minden eddiginél nagyobb szükség van a világban, amely beteg, függő és tudatlanságban él. A világnak óriási szüksége van Jézus üzenetére, akinek gondja van életünkre, szolgálni akar minden területen. A haldokló világnak szüksége van az új élet reménységére, amit Isten kegyelme és hatalma által annak teljességében megélhetünk.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Amint a hívő Jézus második eljövetelét várja, Isten Igéjének tanulmányozásával és az Ő dicséretének éneklésével teszi ezt, közösségekben Krisztus testével (az egyházzal), közben felkészül az emberek odaadó szolgálatára. Nem szabad tétlenkedni, időt vesztegetni, minden pillanatot a felkészülésre és az Isten küldetésében való részvételre kell felhasználni. Az Ő ígéreteiben bízva megyünk előre. *„A jótevésben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk majd, ha el nem lankadunk”* (Gal 6:9).

1. Hogyan változna meg az életünk, ha a fenti bekezdés gondolatait átültetnénk a gyakorlatba? Isten Szavának hallgatása valóban lelkesít és segít a felkészülésben? Fejtsük ki a válaszunkat! Az Isten szolgálatában való részvétel felkészít a misszióra? Beszéljük meg!
2. Valóban hisszük, hogy Jézus az Isten egyetlen Fia, aki ajándékképpen felajánlja nekünk a megváltás csodálatos áldását? Ha igen, miért? Motivált-e ez az üzenet és hozott-e átalakulást az életünkben? Ha igen, miként? Hogyan hatott ez az első tanítványok életére? Hogyan hatott a missziómunkánkra, hogyan kellene hatnia?
3. Vajon gyülekezeti közösségként mindig úgy mutattuk be egyedi üzenetünket, ahogy az Jézusban van, és ami a misszióra készítet? Fejtsük ki a válaszunkat! Mit tehetünk még azért, hogy fejlődjünk ezen a területen?

MISSZIÓÚT SPANYOLORSZÁGBA - 1. RÉSZ

Andrew McChesney

Luis teológiai hallgató volt a Venezuelai Adventista Egyetemen. Keresztsege után nem sokkal lebetegedett. Először azt hitte, influenzás, de a tünetei súlyosbodtak, nehézlégzése lett. Sok injekciót kapott, az állapota mégsem javult. Több vizsgálatot végeztek el rajta, míg végül az egyik teszt kimutatta, hogy HIV fertőzött. Távoznia kellett az egyetemről. Otthon további vizsgálatoknak vetették alá. Az eredmény azonban mindig ugyanaz volt: HIV pozitív. Luis nem értette, miért történik ez. Nem adta át a szívét Istennek? Nem szentelte magát arra, hogy lelkész legyen? Nagyon elkeseredett, aztán egyszer a szobája csöndjében térdre borult. Bocsánatért esedezett Istenhez. Elismerte, hogy nem dicsőítette Őt a testében még az élete korábbi szakaszában, és ő tehet róla, hogy HIV fertőzött lett. „Nem kérem, hogy meggyógyíts, csak a Te nagy nevedet akarom hirdetni az életem hátralévő napjaiban.”

Abban a percben valami különös dolog történt. Azt érezte, hogy a szíve „égni kezd”, majd a forróság kiterjed a teste többi részére is. Elájult. Amikor újra tesztelték, az eredmény negatív lett. Még kétszer ismételtette meg a vizsgálatot, ami mindig negatív lett. „Miért végezteti el újra meg újra a tesztet, ha negatív? - kérdezte az orvos Luist. - Nincs szükség többre.”

Luis betartotta az ígéretét. Arra szentelte az életét, hogy Jézusról prédikáljon és hozzá vezesse az embereket. Megnősült, aztán 2006-ban befejezte egyetemi tanulmányait.

„Azóta nem hagytam abba az evangélium hirdetését” - mondja Luis, aki a családjával együtt misszionárius Spanyolországban. A jövő heti történet arról szól, miként kerültek Spanyolországba egy venezuelai túsodramát követően.

Misszió a szomszédságban

Áttekintés

Olvassuk el az irgalmas samaritánus példázatát (Lk 10:25-37) és gondolkodjunk el az alábbi kérdéseken!

Lk 10:29: „*Ki az én felebarátom?*” A kérdés feltevése vagy megválaszolása személyes szempontból vajon változtat-e azon, hogy ki van a középpontban, ki a fontosabb: akinek segítségre van szüksége, vagy aki segítséget nyújt? Fennáll-e annak a veszélye, hogy egy ilyen hangsúlyeltolódás megváltoztatja azt az üzenetet és elvet, amelyet Jézus szeretne, hogy megértsünk és gyakoroljunk?

Lk 10:36: „*E három közül azért mit gondolsz, ki volt a felebarátja annak, aki a rablók kezébe esett?*” Jézus kérdése a kirabolt emberre, annak sebéire és szükségleteire összpontosít. A figyelmet arra irányítja, akit kiraboltak, bántalmaztak és akinek segítséget nyújtottak. Jézus azokat is összehasonlítja egymással, akiknek volt lehetősége segíteni, mégsem tették meg.

Lk 10:37: „*Az pedig azt mondta: Az, aki könyörült rajta. Jézus pedig így válaszolt: Menj el, és te is így cselekedj!*” Ahogy Jézus szavai is mutatják, nem elég helyesen válaszolni a kérdésre. Az írástudónak adott válaszában a Megváltó hangsúlyozza a cselekvés fontosságát is, az evangélium gyakorlatba való átültetését. Vagyis fontos, hogy Krisztus testének kezei és lábai legyünk.

Kommentár

„*Szeresd felebarátodat, mint magadat!*”

Amikor Isten közösségének tagjává válunk, látni fogjuk a többiek gondjait, tapasztaljuk, mit jelent velük élni és szenvedni. Remélhetjük, hogy miközben együtt szenvedünk a közösséggel, törődni is tudunk a szükségletekkel. Legyünk azok felebarátai, akiknek segítségre van szükség-

gük! Tudjuk, kinek van szüksége a segítségünkre? Vajon enyhíti a gyülekezetem a szükségben lévők szenvedését, vagy még hozzá is járulunk ahhoz (tudatosan vagy hanyagságból)?

Érdemes megfigyelni, hogy Máté 23-ban Jézus feljegyzett szavai igen szigorúak voltak, súlyt adott nekik a valós helyzet Izrael vallási életét illetően. Jézus a népe helyreállítását is célul tűzte ki, hogy gyermekei másokkal is törődő hívők legyenek. Azt akarta, hogy új fényben értsék meg a törvényt, Istenre és a felebarátaikra is figyeljenek. *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből”* (Mt 22:37). Ez az első és legnagyobb parancsolat. A második pedig az első kiterjesztése: *„Szeresd felebarátodat, mint magadat”* (Mt 22:39). A becsületességet és az igazságosságot, a szeretetet és a törődést nemcsak egyénileg kell gyakorolni, hanem az egyház egészeként, Krisztus testeként is.

Az ótestamentumi próféták a felebarátok védelmezői

Az ótestamentumi próféták elég nyíltan fogalmaztak, amikor arról volt szó, hogyan kell bánni a szomszédokkal, illetve azokkal, akiknek gyógyulásra és megmentésre van szükségük. Az erre vonatkozó törvények és szabályok Isten akaratát közvetítették, hogy miként tegyen bizonyosságot róla Izrael a szomszédai között, hogyan legyen a népek világossága. A próféták az evangélium hírnökeiként felszólaltak minden igazságtalanság és gonoszság ellen.

A próféták így biztatták a népet vezetőikkel egyetemben: *„Tanuljatok meg jót tenni, törekedjétek az igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, szolgáltsatok igazságot az árvának, és hozzatok ítéletet az özvegy ügyében!”* (Ézs 1:17), továbbá szüntessék meg az özvegyek, az árvák, a jövevények és a szegények kizsákmányolását (Zak 7:10). Minden igazságtalanságot keményen kárhoztattak. Illés megfeddte Akháb királyt, amiért megölette Nábótot, hogy elvegye szőlőjét. Ámós mennydörgő hangon szólt Izrael vezetői ellen, mert juttatásokért a szegények fején tapodtak, eltiporták a szűkölködőket és megtagadták az elnyomottaktól az igazságszolgáltatást ahelyett, hogy engedték volna, hogy *„az igazság folyóként áradjon, és az irgalom, mint a soha ki nem apadó folyam”* (John R. W. Stott: *Decisive Issues Facing Christians Today*. Tarrytown, NY., 1990, Fleming H. Revell Company, 236. o.).

Izrael felépítésére és a társadalmára jellemző volt, hogy „nagyra becsülték a szorgalmat, megvetették a tétlenséget, elvárták az apáktól, hogy tanítsák meg a fiaikat valamilyen kétkézi szakmára, támogatták az emberek közötti kölcsönösséget és az igazságos bánásmódot, és tettek azért, hogy mindenki törődjön a körülötte élőkkel.” Figyelemre méltó, hogy „egyaránt tisztelték a férfiak és a nők méltóságát, mint Isten képmása hordozóinak méltóságát” (Arthur F. Glasser: *Announcing the Kingdom: The Story of God’s Mission in the Bible*. Grand Rapids, MI., 2003, Baker Academic, 88. o.). Sőt mi több, Isten imádata és a neki való engedelmesség közvetlenül kapcsolódik az igazságossághoz és az emberbaráti szeretethez. Ezek ugyanúgy kapcsolódnak egymáshoz, ahogy a felebarát iránti igazságosság és irgalom kapcsolódik ahhoz, hogy alázatosan járok Isten előtt. Istentől származik minden utasítás és szabály, ami a szegények, idegenek, árvák, özvegyek, sebezhetők iránti bánásmódra vonatkozik. Ő törődik gyermekeivel, együttérzést és irgalmat tanúsít mindazok iránt, akiknek szükségük van rá. A bibliai üzenetet visszhangozva egy író így összegzi a szegényekről való gondoskodás evangéliumi útmutatását: „a szegénységről beszélni annyi, mint Isten szívét érinteni” (William Robert Domeris: *Touching the Heart of God: The Social Construction of Poverty Among Biblical Peasants*. New York, 2007, T&T Clark, 8. o.).

Gyakran felmerül a kérdés: Hogyan tudok úgy segíteni a felebarátomnak, aki szegény, hajléktalan, munkanélküli, hogy övé legyen Isten gondviselésének áldása, és olyan életet élhessen, amit Isten rendelt az embernek?

„Ha az emberek nagyobb figyelmet szentelnének annak, amit Isten Igéje tanít, megoldást találnának ezekre a bonyolult problémákra. Sokat lehetne tanulni az Ószövetségből a munka és a szegények ügyének dolgában. Isten azt akarta, hogy Izraelben mindenkinek legyen otthona és a mezőgazdasági munkához elegendő földje. Így gondoskodott a hasznos, szorgalmas és önfenntartó élethez szükséges eszközökről és ösztönzésről. Soha semmilyen emberi elgondolás nem múlta felül ezt a tervet. A manapság tapasztalható szegénység és nyomorúság annak tulajdonítható, hogy a világ jórészt eltért ettől a tervtől” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 122. o.).

A Bibliában található tanulságok és útmutatások segítenek megérteni, mi volt Isten szándéka szűkölködő felebarátainkkal kapcsolatban. Isten azt szeretné, ha olyannyira kapcsolódnánk Igéjéhez, hogy irgalmas és szeretettel teljes eszközeivé válnánk a szenvedők számára, akiknek reménységre van szükségük. Sőt, „Isten célja, hogy a gazdagokat és szegényeket szorosan kössék össze az együttérzés és segítőkészség szálai” (i. m. 128. o.).

Krisztus iránti szeretetünk valódiságát csak úgy tudjuk bizonyítani, ha szeretjük és szolgáljuk felebarátainkat, akiknek szüksége van a segítségünkre. Az igazi missziószolgálat a Megváltó iránti szeretetből ered, abból az érzésből, hogy *jelen lenni* gyakran fontosabb, mint *adni*, vagy *tenni a jót* a szűkölködőkért, a szegényekért.

„Az Ószövetség üzenete olyan etikus életmódra való felhívás, amelyre maga Isten adott példát azzal, amit értünk tett Krisztus által. Megvalósíthatjuk, ha követjük példáját az életünkben, bizonyágot teszünk a felebarátainknak, segítjük és úgy szeretjük a szükségben lévőket, mint önmagunkat” (Jiří Moskala: „Isten népének küldetése az Ószövetségben” c. írása a *Journal of the Adventist Theological Society* c. folyóiratban, 19/1-2, 2008, 58. o.).

Jézus élete és missziója

Az irgalom szolgálata, amely Jézus életében és munkájában nyilvánult meg, a lehető legökéletesebb példa, amit a korai egyházban a tanítványok, az apostolok és az új hívők kaphattak. Jézus (Immánuel) férfiak és nők között lakozott, hogy helyreállíthassa és megválthassa, meggyógyíthassa és bocsánatban részesíthesse őket szeretete által, amely a halálnál is erősebb. Különleges figyelme, amely felebarátja, a másik ember felé irányult - mint a szűkölködők, szegények, betegek, megszállottak, idegenek stb. - arra készítette, hogy földi szolgálata során mindig ideje és ereje nagy részét meggyógyításukra és a velük való törődésre fordítsa.

Jézus tettei hitelesítették tanításait, gyógyító szolgálata (a megváltás) megerősítette mindazt, amit hirdetett. Szolgálatával helyreállította az embereket testben, lélekben és elmében. Azért jött, hogy kinyilatkoztassa Isten jellemét a bukott emberiségnek, így tette lehetővé Isten képmásának helyreállítását teremtményeiben.

Amikor az egyház tagjainak és másoknak egyaránt megadjuk, amire szükségük van, a szegények felebarátai leszünk és gondoskodunk róluk, észrevesszük az éhezőket, a szomjazókat és ellátjuk őket, ruhát adunk a mezíteleneknek és meglátogatjuk a fogvatartottakat, akkor leszünk – mint Krisztus testének tagjai – igazi közösségben Istennel és egymással.

Pál apostol is arra bátorította a hívőket, hogy szolgáljanak a felebarátainknak, tegyenek jót minden emberrel, különösen azokkal, akik a családjukhoz tartoznak (Gal 6:10). Azonban még szélesebb látása volt a felebaráti könyörület küldetéséről, hiszen a körbe belevette az ellenségeket is: „*Ha azért éhezik a te ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia*” (Róm 12:20).

Gyakorlati alkalmazás

Miként tudja átformálni a felebarátainkat Jézus Krisztus teljes evangéliuma, amely képes gyógyítani, megmenteni, védeni és helyreállítani, hogy ők is Isten országának örökösei legyenek? Hisszük: ezt a szolgálatot a Szentlélek hatalma által kell végezni, hogy sokan megkaphassák Krisztus evangéliumának kegyelmét, átalakulhassanak az Ő képmására, családjuk, környezetük és nemzetük áldására, valamint Isten dicsőségére. Mekkora változás következne be, ha mindnyájan komoly szívvel odaszánnánk magunkat rá!

Ami a legfontosabb: kicsoda ma nekünk Jézus? Mit jelent ez gyakorlati értelemben?

„Az igazi irgalmasság segít az embernek önmagán segíteni. Ha valaki az ajtónkhoz jön és enni kér, ne küldjük el éhesen; szegénysége lehet bal szerencse következménye is. De az igazi jótékonyság többet jelent, mint pusztán ajándékozást: az a mások jóléte iránti őszinte érdeklődés. Igyekeznünk kell megérteni a szegények és ínségesek szükségleteit, és olyan segítséget nyújtani nekik, ami leginkább hasznukra van. Sokkal nagyobb áldozatba kerül időt odaszánni, figyelmességgel és személyes erőfeszítéssel szolgálni, mint csupán pénzt adni, de az a legigazibb jótékonyság” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 130. o.).

MISSZIÓÚT SPANYOLORSZÁGBA - 2. RÉSZ

Andrew McChesney

Mindössze 5 család tartózkodott otthon a 9 házból álló épületegyüttesben, ahol hetednapi adventista lelkészcsaládok laktak Venezuelában, amikor fegyveresek vették körül a területet. Elkülönítették egymástól a férfiakat, a nőket és a gyerekeket. Hamarosan megérkeztek a rendőrök, majd 10 óras szembenállás kezdődött, ami végül békésen zárult. A fegyveresek elmenekültek a ház mögötti erdőbe. A 2016-ban történt támadás után a lelkészek további 7 hónapon keresztül dolgozhattak a területen, de a nőket és a gyerekeket átköltöztették máshová. Néhányan közülük más országokban folytatták a szolgálatot.

Luis Paiva sokat töprengett azon, hogy mitévő legyen. A felesége nem akart a gyerekekkel tovább az országban maradni, Luis viszont nem érezte helyesnek, hogy távozzon, adósságot hagyva maga után. Imádkozott és jelet kért. Azt kérte, ha Isten terve az, hogy elutazzanak Venezuelából, képes legyen kifizetni az adósságát. Amikor a túsdráma zajlott, a fegyveresek sok mindent elraboltak a házakból. A biztosítótársaság két hónappal később kompenzációként 1000 dollárt utalt Luis bankszámlájára. Ez pontosan annyi volt, mint az adóssága. „Nekem más hasznom nem származott abból az összegből - meséli Luis, aki ma Spanyolországban misszionárius - de megértettem: Isten küldte, hogy kifizethessem az adósságomat. Tudtam, hogy ezek után az Ő áldása kísérheti a költözésünket.”

Folytatás következik

A szükségben lévőkért végzett misszió

Áttekintés

Az Ószövetség hangsúlyozza Isten gyermekeinek a felelősségét, hogy segíteniük kell a szükségben lévőket. A héber Bibliában több száz utalás van (szabályok vagy törvények formájában), amelyek garantálják és védik az özvegyek, árvák, idegenek, szegények stb. jogait.

5Móz 15:4 kijelenti: *„De nem is lesz közötted szegény, mert igen megáld téged az ÚR azon a földön, amelyet az ÚR, a te Istened örökségül ad neked, hogy birtokba vedd.”* Néhány igeverssel később viszont ezt olvassuk: *„Mivel a szegény nem fogy ki a földről, azért azt parancsolom neked: örömet nyisd meg kezedet szűkölködő és szegény testvérednek a te földeden”* (5Móz 15:11).

Hogyan egyeztetjük össze ezt a két igeverset? Mi a gond itt? Hogyan lehet feloldani ezt a látszólagos ellentmondást? A Biblia azt mondja, hogy Isten képes gondoskodni, és bennünket akar felhasználni, hogy segítsünk a rászorulókon, ahogy Jézus is tette. A bibliai hagyomány egészében nem úgy utal a szegénységre, mint ami az élet „természetes része”, hanem mint ami gonosz eltérés az isteni tervtől. A törődés lelkülete a „normális”, ami arra indítja az embereket, hogy jóindulattal forduljanak a szükségben lévőkhez. „Ha ezeket az igeverseket [5Móz 15:4, 11] a bibliai hagyomány szélesebb háttérén értelmezzük, látszik, hogy a közösség életének nem a szegénység a normális mintája, hanem a kölcsönös törődés és a gondoskodás” (Leslie J. Hoppe: *There Shall Be No Poor Among You: Poverty in the Bible*. Nashville, 2004, Abingdon Press, 173. o.).

Kommentár

„... és meglátogatta Isten az ő [nélkülöző] népét” (Lk 7:16)

Lukács 7. fejezetében nagy tömegről olvasunk, amely döbbenetesen vette tudomásul, mit tett éppen Jézus. Nemcsak prófétaként és nagy emberként ismerték el, hanem ámulattal dicsőítették Istent, kijelentették, hogy a Mindenható segített nekik. Jézus volt a nagylelkűség és az irgalom prófétája, aki Isten jó hírét jött hirdetni. Továbbá az is a küldetése volt, hogy szabadulást hirdessen a foglyoknak. Kijelentette, hogy Isten országa közel van (Mk 1:14-15; lásd még Lk 4:18-19). Jézus a földi szolgálata során a legszegényebbekre és a leginkább elnyomottakra áldozta idejének és erejének nagy részét. Szívét mindig megérintette a legszegényebbek, a legnagyobb inségben és elnyomásban élők nyomora, szenvedése.

Az eltiportak és elnyomottak között sok volt a nő, rájuk különösen gondja volt Jézusnak. A társadalom peremén élő asszonyokat kegyelmelesen fogadta és törődött velük, akik így megszabadultak fájdalmaiktól és gyötrelmeiktől. Krisztus részvételtjes, irgalmas tettekkel fordult feléjük.

Találkozása a samáriai asszonnyal Jákob kútjánál példát mutat mindazoknak, akik a nőkért dolgoznak, bárhol, bármilyen helyzetben is vannak, legyenek akár szegények, kitaszítottak, bűnösök, özvegyek, anyák, prostituáltak vagy az ördög által más módon elnyomottak. Amikor Jézus az élet vizét adta a samáriai asszonynak, megszabadította őt az elnyomástól és a bűntudattól, képessé tette arra, hogy jobb életet éljen és az Ő követői közé tartozzon (Jn 4:1-26). A samáriai asszony szomjas, szegény volt, magának kellett cipelnie a vizet, fáradtan, szűkölködve, Jézus azonban biztosította fizikai, szociális és lelki szükségleteit.

Azt mutatja, ahogyan Jézus a házasságtörésen ért asszony és sok más nő helyzetét kezelte, hogy számára fontos a nők méltóságának helyreállítása. A szeretete nem kivételez senkivel sem. Jézus átlépett kulturális határokat, sőt még erős vallási hagyományokkal is szembement, hogy meggyógyítson, megmentsen nőket, fejlessze a képességeiket és felkészítse őket országa számára. Szeretetének nincsenek korlátai, kötöttségei, és minden rászoruló nőre szabadon árasztja áldását. Figyeljük meg az alábbi példákat: a kánaáni (vagy sziroföníciai) asszony (Mt 15:21-28; Mk 7:24-30); Jézus édesanyja (Jn 19:25-27); Márta és Mária, akiket bátorított (Jn 11:17-37); a naini özvegy, akinek a fiát feltámasztotta a halálból

(Lk 7:11-17). Jézus elfogadta, hogy egy bűnös asszony kenje meg a lábát olajjal, megbocsátotta a bűneit (Mt 26:6-13; Mk 14:3-9; Lk 7:36-50; Jn 12:1-11); meggyógyította a vérfolyásos asszonyt és beszélgetett vele (Mt 9:20-22; Mk 5:25-34; Lk 8:43-48); asszonyokat szabadított meg gonosz lelkektől és betegségektől (Lk 8:1-3); meggyógyított egy görnyedt hátú nőt (Lk 13:10-13); észrevett egy szegény özvegyet, amint éppen az adományát tette a perselybe (Mk 12:41-44; Lk 21:1-4); és megjelent Mária Magdalénának (Jn 20:10-18).

Az evangéliumok szerint Jézus gyógyító szolgálata bizonyítja, hogy „senki, aki hozzá jött, nem távozott elégedetlenül. Áradt belőle a gyógyító erő, és az embereket testileg, szellemileg, lelkileg meggyógyította” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 13. o.). Meggyógyította Simon (Péter) anyósát, akinek magas láza volt (Mt 8:14-15; Mk 1:29-30; Lk 4:38-39); egy leprás férfit a szava által gyógyított meg: „*tisztulj meg!*” (Mt 8:2-4; Mk 1:40-44; Lk 5:12-13); egy béna emberhez így szólt: „*Barátom, a bűneid meg vannak bocsátva*” (Lk 5:20; ERV-HU), majd hozzátette: „*kelj fel, vedd a nyoszolyádat, és menj haza*” (Lk 5:24; lásd még Mt 9:2-8; Mk 2:3-12)!

Jézus nagy hitet látott a századosban, akinek a szolgálja már a halálán volt, és azzal jutalmazta a hitét, hogy meggyógyította a szolgálját (Mt 8:5-13; Lk 7:1-10). Ugyanilyen erős hite volt annak az asszonynak is, aki már 12 éve vérfolyásban szenvedett. A nő megérintette Jézus köntösének a szegélyét, és a Megváltóból kiáradó erő azonnal meggyógyította. Jézus megerősítette a hitét: „*Leányom, a te hited megtartott téged, eredd el békeséggel*” (Lk 8:48; lásd még Mt 9:20-22; Mk 5:25-34)!

Jézus nemcsak a gyógyítással segített azoknak, akik hozzá fordultak, akiket hozzá vittek, hanem gyakran kimutatta a szeretetét akkor is, amikor szükségben lévőket látott. Egy szombatnapon a zsinagógában tanított, amikor észrevett egy görnyedt hátú asszonyt, aki nem tudott felegyenesedni. Így szólt hozzá: „*Asszony, feloldattál a betegségedből*” (Lk 13:12)! Hatalmas megkönnyebbülés volt végre megszabadulni a gonosz lélektől, ami 18 évig tartotta fogva. A feljegyzés szerint Jézus rátette kezét az asszonyra, aki azonnal felegyenesedett és dicsőítette Istent újra megtalált szabadságáért.

Jézus gyógyító szolgálata jóval kiterjedtebb volt, mint amiről a Biblia beszámol. Sok szenvedő nyert gyógyulást a Nagy Orvosnál. Egy kaper-naumi tisztviselőnek beteg volt a fia, és kérte Jézust, hogy gyógyítsa meg a gyermekét. Jézus kegyelmesen teljesítette a kérését. Így szólt hozzá: „Menj el, a te fiad él” (Jn 4:50)!

Pál apostol írja: „[Jézus] gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8:9). Az apostol itt világosan állítja, hogy Krisztus azonosította magát a szegényekkel. Gazdag volt, de feladta mindenét és szegénnyé lett azért, hogy a szegény emberiség örökölhessen az ideiglenes áldásokat és az örök üdvösséget is.

Igazi testvériség az apostoli egyházban

Az őskeresztény közösséget igazi testvériség jellemezte. Ez volt az ismer-tetőjegye az apostoloknak és az új hívőknek. Eldöntötték, hogy egység-ben élnek Krisztussal és egymással, mindenüket közösnek tekintik (ApCsel 2:42-44), egyik lesznek szívükben és gondolkodásmódjukban. Mindenkinek az volt a vágya, hogy megosszák egymással a vagyonukat annak érdekében, hogy aztán újra elosszák azt a szükségben lévők között. Ennek eredményképpen „nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem” (Apcsel 4:34), hiszen a vagyon megosztása lehetővé tette az új hívők számára, hogy gondoskodjanak a nehézségben lévők szükségleteiről (ApCsel 4:32-47).

Jakab joggal hangsúlyozta az Ige hallgatásának és gyakorlásának, vala-mint a szeretetnek a fontosságát, ami nemcsak szavakban, hanem tettek-ben is kifejeződik. Milyen tehát az igaz vallás? „A tiszta és szeplő nélküli istenfélelem Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban és szeplőtelenül megőrizni magunkat e világtól” (Jak 1:27). „Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok engem, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, fogoly voltam, és eljöttetek hozzám” (Mt 25:35-37). A nélkülöző árvák és özvegyek szenvedése megéri a meny-nyei Atyánk szívét, tehát aki igazán istenfélő, az „igazságot szolgáltat az árvának, és ítéletet hoz az özvegy ügyében” (Ézs 1:17).

Antióchiában nevezték először keresztényeknek a hívőket (ApCsel 11:26). „A tanítványok pedig elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek

módjában áll, segílyt küldenek a Júdeában lakó testvéreknek. Ezt meg is tették, és Barnabás és Saul által eljuttatták a vénekhez” (ApCsel 11:29-30). A segítségnyújtás (eis diakonian) ebben a szövegkörnyezetben azt jelenti, hogy az ínségben élők számára forrásokat biztosítottak (pénzt, természetbeni juttatásokat).

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

A szegényeknek és szűkölködőknek különleges helye van Jézus szolgálatában, mert nekik hirdettetik az evangélium (a jó hír, Isten országa, lásd Mt 11:5; Lk 4:18). Más bibliai szakaszok is említik nemcsak a lelki, hanem az anyagi értelemben vett szegénységet is (Mt 5:3; Lk 6:20). A szegény özvegy adománya jól szemlélteti ezt.

Jézus látta a gazdagokat, miként helyezik adományaikat a templom perselyébe. Figyelt azonban egy szegény özvegyasszonyt is, aki két apró rézpénzt tett a perselybe. *„Igazán mondom nektek, hogy ez a szegény özvegy mindenkinél többet adott, mert mindezek a fölöslegükből adták az ajándékot, ő azonban szegénységéből minden vagyonát, amije volt, odaadta”* (Lk 21:3-4; lásd még Mk 12:41-44; 2Kor 8:9, 12).

A történet nem árulja el, hogy voltak-e rokonai az asszonynak, akik gondoskodtak róla, csupán annyit említ meg, hogy egy szegény özvegy volt, aki mindenét odaadta, ami a megélhetését szolgálta volna. Azért érdekes és fontos, hogy Jézus utalt rá, mert a figyelme ismét a legszegényebbbe irányult, nemcsak lelki értelemben, hanem anyagi/fizikai értelemben is: *„Mert azok mindnyájan a fölöslegükből adtak, ez pedig az ő szegénységéből beledobta mindazt, amije csak volt, az egész vagyonát”* (Mk 12:44).

Ha a szegény özvegyasszonyhoz hasonló szűkölködők néznek ránk vagy a gyülekezetre, miben láthatják meg Jézus Krisztust és a minden részletre kiterjedő gyógyítást, segítséget, amit az egyházán keresztül biztosít?

MISSZIÓÚT SPANYOLORSZÁGBA - 3. RÉSZ

Andrew McChesney

Luis Paiva lelkész különleges módon kapott 1000 dollárt, hogy kifizethesse adósságát. Ebből tudta, hogy Isten akarata szerint hagyja el családjával Venezuelát. Csakhogy nem volt semmi megtakarításuk. „Uram, hogy költözök el pénz nélkül?” - imádkozott. Nem sokkal később felhívta egy lelkész az Egyesült Államokból, hogy Mexikóban önkéntes misszionáriust keresnek, aki olyan területen dolgozna, ahol még nincsenek adventisták. Luis el is ment Mexikóba, a családja 2 hónappal később csatlakozott hozzá.

Az elkövetkező 8 hónapban 35 ember kereszttelkedett meg Luis munkája nyomán. Egy új megtérő házat adományozott nekik, így egy új gyülekezet is nyílt. Ám a mexikói hatóságoktól nem kapott vízumot, hogy Mexikóban letelepedhessen. Úgy tűnt, csak két lehetősége van: vagy illegálisan az Egyesült Államokba szökik, vagy Mexikóban marad, szintén illegálisan. Luis azonban sehol nem akart illegálisan élni. Egy ismerőse a bevándorlási hivatalnál dolgozott, aki megígérte neki, hogy nem fogják kitoloncolni az országból, de Luis komolyan vette Isten szavát: „*Ne bízzatok a fejedelmekben, se ember fiában, mert nem menthetnek meg*” (Zsolt 146:3).

Tovább imádkozott. Egyszer meglátogatta egy gyülekezeti tag.

„Mi a legnagyobb félelmed?” - kérdezte tőle.

„Nem akarok illegálisan élni Mexikóban, de nem akarok illegálisan az Egyesült Államokba sem szökni és a hazámba sem akarok visszamenni.”

„Ha volna pénzed, mit tennél?” - kérdezte a férfi.

„Vennék egy repülőjegyet Spanyolországba” - válaszolta Luis.

Volt ugyanis egy nagynénje, aki 20 éve Spanyolországban élt.

Így történt, hogy ez a gyülekezeti tag mindnyájuknak megvásárolta a repülőjegyeket.

Folytatás következik

A hatalmon lévőkért végzett misszió

Áttekintés

Az e heti tanulmány kulcsszövege Jézus szavait tartalmazza, amelyek a tanítványság áráról szólnak. Ezzel kapcsolatban Jézus rendszeresen említette, hogy számolni kell azzal, mibe kerül az Ő követése, mert az ár igen magas lehet. Mt 16:24-28 és Lk 14:25-33 szakaszai segítenek megérteni, mit jelent számunkra Őt követni (lásd még Mk 8:34-37; Lk 9:23-25). Fontos megjegyezni, hogy a tanítványságról szóló beszédeiben Jézus nem a pénz gonosz voltára utal, nem is kárhoztatja a gazdagokat. Egyszerűen attól óv, hogy vagyionunk vagy bármi egyéb annak útjába álljon, hogy vele vágyjunk tölteni az örökkévalóságot. Semmi, amit pénzért vehetünk - szórakozás, hatalom, hírnév - végül nem éri meg, hogy elveszítsük miatta az üdvösséget.

Bár a Biblia nem ítéli el a gazdagságot, de figyelmeztet a lehetséges veszélyeire. Pál szerint a pénz szerelme - nem pedig maga a pénz - gonosz (1Tim 6:10). Isten szívesen fogadja országában a gazdag és hatalommal bíró embereket ugyanúgy, mint a szegényeket és gyengéket. Péter felismerésre jutott Kornéliusz házában: „*Most értettem meg igazán, hogy Isten nem személyválogató, hanem minden népben kedves előtte, aki őt féli, és igazságot cselekszik*” (ApCsel 10:34-35). Isten éppen úgy törődik a gazdagok és erősek üdvösségével, mint a szegényekével és gyengéjével.

Kommentár

Jézus követésének ára

Mt 16:24-ben Jézus igen erős nyelvezetet használ annak érzékeltetésére, hogy követésének ára nem alku tárgya: „*Ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és úgy kövessen engem*” (lásd még Lk 14:26-27). Nem akarta, hogy a követőit csak az a vágy vezérelje, hogy hasznuk legyen az általa végbevitt csodákból. Haszonlesésnek szá-

mít, ha valaki csak a vágyai kielégítése miatt követi Jézust. Ő azt kívánja, hogy tanítványai naponta haljanak meg az önértéknek, az önző vágyaknak és bármilyen más ambíciónak, ami gátolná a vele való kapcsolatukat. Arra hívta hallgatóit, hogy számoljanak követésének árával, mindezekelőtt értsék meg és fogadják el annak feltételeit.

Jézus olyan elköteleződést vár követőitől, ami az életösztönnél is erősebb. Tartsák az életüknél is fontosabbnak a Jézus melletti döntést! Az elkerülhetetlen és gyötrelmes halál szimbólumaként a kereszttel való vállalása azt az elkötelezettséget jeleníti meg, amivel a lehető legmagasabb áron vállaljuk, hogy az Ő tanítványai leszünk. A kereszttel való hordozása a rómaiaknak való alávetettséget jelentette, a Jézus követéséért való kereszthordozás erre a felhívásra utal, hogy tanítványai teljesen alávessek magukat neki. A tanítványság nem azt jelenti, hogy Jézus áll a mi rendelkezésünkre. A lényege, hogy átadjuk neki mindenünk tulajdonjogát. Jézus azért beszél ilyen nyíltan, mert nem akarja, hogy bárki is úgy vállalja a tanítványságot, hogy aztán később meglepődik, milyen magas ára van. Nem akarja, hogy a tanítványai bármi vagy bárki máséi legyenek, csakis az Övéi.

Lukács 14. fejezete két abszolút értelmű kijelentést tesz a tanítványsággal és annak árával kapcsolatban. Az első: „*ha valaki*” (bárki értelemben) a 26. versben, majd az „*aki csak...*” a 27. versben. A „valaki”, „bárki”, „aki csak...” névmás nemcsak néhány kiválasztottat érint, hanem azt jelenti, hogy a Jézus tanítványává válás ára mindenkire vonatkozik, aki követni akarja Őt, társadalmi helyzetétől függetlenül. A második: „búcsút mondani mindennek”, amink csak van (33. vers). Lemondani mindenről Jézus követéséért nemcsak annyit jelent, hogy fizikailag feladunk valamit, hanem érzelmiileg is elengedjük azt, amit fizikailag feladtunk, hogy semmilyen értelemben ne tartson fogva az a dolog. Jézus alapvetően felszólította a követőit: tegyék félre saját terveiket és fogadják el az Ő menetrendjét. Ez a kizárólagosság azt hangsúlyozza, hogy egy tanítvány ne engedjen semmit a Krisztus melletti elköteleződése útjába állni. Jézus elvárja: aki követni akarja Őt, legyen teljesen kész arra, hogy bármikor feladjon minden kapcsolatot, vagyont, sőt, magát az életet is. A hozzáállás megváltoztatását, a napi elköteleződés melletti döntést várja, mégpedig bármi áron. Ez az isteni kíváncsi figyelemmel mindenki számára, aki tanítvány akar lenni, hogy ne próbálja a saját érdekei

megvalósításának eszközeül használni Jézust. A Megváltó elvárja a tanítványaitól, hogy a saját akaratuk helyett az övét kövessék és sorsuk iránymutatását teljesen engedjék át neki.

Isten szereti a gazdagokat és a hatalmasokat is

Istennek éppúgy fontos a gazdagok és a hatalmasok üdvössége, mint a gyengéké és a rászorulóké. Krisztus minden emberért meghalt, származástól, etnikai hovatartozástól, nemtől vagy társadalmi helyzettől függetlenül. Vére elegendő ahhoz, hogy minden ember megváltást nyerjen a bűnei okozta kárhozattól. Emiatt mindenkinek ingyen ajánlja fel a bűnbocsánatot és az elfogadást. Egyszerűen fogalmazva: Krisztus engesztelése korlátlan, egyetemesen elérhető a szegények és a gazdagok számára is (Jn 3:16; 2Kor 5:15; 1Tim 2:3-6). Bár elhanyagolható számú találatot eredményez, ha az interneten rákeresünk az „Isten szeretete a gazdagok és a hatalmasok iránt” címre az „Isten szeretete a szegények iránt” kereséshez képest, hangsúlyozni kell, hogy Isten végtelenül szeret mindenkit, mivel a saját képmására teremtette az embert, Krisztus mindannyiunkért engesztelő áldozatként halt meg. Bár nem fog mindenki üdvözülni, de minden ember, aki valaha élt vagy most él, megismerheti Istent, akár az általános kinyilatkoztatás (a természet), akár a speciális kinyilatkoztatás (Isten gondviselése a meg nem tértek között), akár a különleges kinyilatkoztatás (Jézus Krisztus és a Szentírás) révén. ApCsel 14:17 szerint Isten nem hagyta magát tanúk nélkül az emberek között. A mennyben lesznek olyanok, akik földi életükben milliárdosok voltak, de olyanok is, akik mélyszegénységben éltek; lesznek, akik a földön nagy elméknek számítottak, és olyanok is, akik nem tanultak meg írni és olvasni sem.

A Szentírás említést tesz gazdag és hatalmas emberekről, akik szerették és félték Istent. Az ószövetségi példák közé tartozik Ábrahám, Izsák, Jób és Dávid. Újszövetségi példák: Máté (Mt 9:9), Zákheus, a fővámszedő (Lk 19:1-2), Pál apostol (Apostolok cselekedetei 9), az etióp főkomornyik (ApCsel 8:26-40), Kornéliusz és a római százados (Apostolok cselekedetei 10). Őket nem az tette különlegessé, amijük volt, hanem az Isten iránti elkötelezettségük.

A gazdag és hatalommal rendelkező emberek példáján kívül, akik nem engedték, hogy a vagyonuk és a hatalmuk gátolja az Istennel való kap-

csolatukat, találunk példát azokra is, akik viszont a vagyonuk miatt nem akarták Jézusnak adni az életüket. Ilyen a gazdag ifjú, aki elutasította Jézus hívását, hogy kövesse Őt. Mk 10:21 szerint azonban a Megváltó továbbra is szeretettel maradt iránta. Csak mert Jézus azt kérte tőle, hogy adja el mindenét, ossza szét a szegények között, mielőtt követné Őt, még nem jelenti azt, hogy a gazdagok nem lehetnek az Ő tanítványai. Ebben a konkrét esetben az volt a gond, hogy ezt a fiatalembert a gazdagsága megakadályozta abban, hogy odaszentelje a szívét Istennek. Lelkét annyira fogva tartotta a nagy vagyon, hogy alapvetően ahhoz maradt hűséges.

Számít az üzenetünk időzítése

Miután meggyógyult a leprából, Naámánnak két kérése volt, amelyeket ma talán nehezen tudunk értelmezni: 1) kérte, hogy két öszvéren vitethessen földet Izraelből Szíriába annak jeleként, hogy elkötelezte magát egyedül az élő Isten imádata mellett, akit Izraelben szolgálnak (2Kir 5:17); valamint 2) engedélyt kért, hogy leborulhasson Rimmón templomában a királya mellett, de nem tiszteletből, hanem mert az a munkaköri kötelessége. Ő volt ugyanis a király jobb keze, és mindenhol ott kellett lennie mellette, bárhová ment az uralkodó (2Kir 5:18).

Amennyiben ez a két kérés még nem lenne elég furcsa, Elizeus válasza is csodálkozást váltana ki sok misszionáriusi körben: „*Menj el békességgel*” (2Kir 5:19)! Elizeus elképesztő mondta nem bátorítás volt Naámánnak, hogy csak folytassa bálványimádó gyakorlatait. A próféta valószínűleg bízott abban, hogy Isten tovább dolgozik Naámán életében. Vallomásával a fővezér hatalmas lépést tett előre a lelki útján. Maga Isten szervezte meg a találkozását Elizeussal. Elizeus tisztelte ezt a fejlődést, és valószínűleg bölcsnek tartotta, hogy nem halad túl gyorsan más hitbeli kérdésekkel, amelyeket Naámán még nem volt kész elfogadni. Ugyanez a tanítási alapelv található meg Jn 16:12-ben is, ahol három és fél évnyi mentorálás után Jézus arról beszél a tanítványainak, hogy még sok mondanivalója lenne a számukra, de nem fogja elmondani, mert még nem készek befogadni. Tudta, mennyit képesek megérteni az új igazságból. Úgy döntött, csak annyit nyilatkoztat ki nekik, amennyi abban a pillanatban szükséges számukra, a többit pedig engedte, hogy a Szentlélek munkálja ki az életükben. Ellen G. White így tanácsol: „Bár az igazság tanítójának hűségesen kell bemutatnia az evangéliumot,

ugyanakkor soha ne zúdíts on az emberekre olyan mennyiségű tanítást, amit nem képesek befogadni, mert új és nehezen érthető számukra” (Evangelism. 202. o.).

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Az emberi élet nagyrészt a pénz körül forog: megkeressük, elköltjük, megtakarítjuk a bevétel bizonyos hányadát, elsősorban pedig visszaadjuk az Úrnak a tizedet és adományainkat. A pénzt – különösképpen az ahhoz való viszonyunkat – nem szabad könnyedén venni. Nem csak a gazdagokat fenyegeti az, hogy megbabonázza őket a földi vagyon. A szegények is válhatnak annak a kevésnek a rabszolgáivá, amijük van, vagy a vágyé, hogy többet szerezzenek. Addig a pontig is eljuthatnak, hogy már szem elől tévesztik az örökkévalóságot.

Keresztényként fontos az, hogyan viszonyulunk a pénzhez és mindahoz, amit az nyújt. Az anyagiak nem akadályozhatják az Istennel való kapcsolatunkat. Két dolgot szem előtt kell tartanunk: 1) a földi befektetések törekeny/bizonytalan volta – minden mulandó, amit csak a világ nyújthat (szórakozás, biztonság, hatalom stb.); és 2) amikor majd megjelenünk Isten színe előtt és számot adunk az életünkről, a lelkünk egészsége fog számítani, nem pedig a vagyonunk értéke.

Isten nem személyválogató, szeretné, ha a gazdag és hatalmas emberek is Krisztus tanítványai lennének. Az érdeklí, mi van az illető szívében, nem pedig az, hogy mi van a kezében. A gazdag és hatalommal bíró emberekről szóló bibliai példák azt tanítják, hogy ők is lehetnek befogadóak az evangélium iránt. Az odaszánt életű hívók felelőssége egyrészt az, hogy imádkozzanak: Isten közvetlenül avatkozzon be a bizonyágtetés folyamatába, hogy elérje a hatalmon lévőköt, akik még nem hívók; másrészt, hogy ők maguk is a Szentlélek rendelkezésére álljanak és híddá váljanak elérésük érdekében.

MISSZIÓÚT SPANYOLORSZÁGBA - 4. RÉSZ

Andrew McChesney

Luis Paiva elhatározta, hogy zöldség-gyümölcsstandot nyit Spanyolországban. Félve kezdett bele a vállalkozásba, mivel érezte, hogy Isten máshová hívja szolgálatra. Amiatt is aggódott, hogy az új üzlet talán gátolni fogja abban, hogy mindent Istennek adjon. Két héttel a stand megnyitása után minden széthullni látszott. Az üzlettársai becsapták, ő pedig beteg lett. Úgy érezte, hogy más az útja, de hogyan szolgáljon lelkészként gyülekezet nélkül? A feleségével eldöntötték, hogy visszatérnek Venezuelába, hátha ott helyreáll az egészsége. Ám mielőtt ezt megtették volna, az egyház vezetői elhívták missziómunkára Lugóba, Spanyolország északnyugati részébe. Luist boldoggá tette a gondolat, hogy újra szolgálhat, de nem tudott járni. Az egyházi vezetőt ez nem ingatta meg, imádkozott Luisért, aki 2 héten belül lábra állt, és meg is nyitott egy házi gyülekezetet Lugóban. Az első szombaton még csak ketten jöttek istentiszteletre, ők is egyháztagok, de 4 hónap múlva már 22-en gyűltek össze szombatoként. Luis bibliaiskolát és evangelizációs képzést indított, arra tanítja az embereket, hogyan mutassák be Krisztust a környezetükben. Az az álma, hogy hivatalosan is gyülekezetet alapítson.

„Tudjuk, hogy ez meg fog történni, mert csak Krisztus módszerét használjuk” - mondja Luis.

„Egyedül Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolatfelvételen. A Megváltó az emberek között járt, mint aki a javukat akarja. Együttérzést tanúsított, szolgálatával megadta azt, amire szükségük volt és elnyerte bizalmukat, azután így szólt: »Kövessetek engem«” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. 91. o.)!

Luis, a venezuelai lelkész, később mexikói misszionárius álmában sem gondolta, hogy egyszer majd Spanyolországban szolgálja az Urat. Nem is lehetne boldogabb!

Misszió az el nem értékért, 1. rész

Áttekintés

Mennybemenetele előtti búcsúbeszédében Jézus megbízta tanítványait, hogy legyenek tanúi a világ minden népe között (Mt 28:19). Mt 28:19 versében a „nép” kifejezés népcsoportokra is értendő. A népcsoport olyan egyének közösségét jelenti, akiknek közös a történelmük, a nyelvük, a hitviláguk, az identitásuk. Nincs olyan emberi közösség a földön, ahol Jézus evangéliumát ne kellene hirdetni, ne kellene tanítvánnyá tenni az ott élőket. A frontvonalbeli missziós szervezetek, mint például a Global Frontier Missions és a Joshua Project becslése szerint körülbelül 17 446 népcsoport van a világon, és ebből több mint 7 400-hoz még nem jutott el az evangélium. Más szóval, a világon élő népcsoportok 42%-ában nincsenek keresztény közösségek, akik az evangelizálás szolgálatát végeznék külső bizonyágtevő nélkül. Az evangélium által legkevesébé elért népcsoportok 95%-a a 10/40-es ablak területén található, ahol főként törzsi népek, hinduk, muzulmánok, buddhisták és nem vallásos emberek élnek. E csoportok közül legtöbbször csak kis mértékben, vagy egyáltalán nincs hozzáférése az evangéliumhoz. A nyugati országokban is élnek olyanok, akikhez még nem ért el az evangélium, ez nagyrészt a szekularizáció térhódításának köszönhető.

Kommentár

Pál - a sokoldalú misszionárius

Az e heti tanulmány arról szól, miként tegyünk bizonyágot olyanoknak, akiknek a vallási tantételeket és értékeket illetően semmennyi közös vonása nincs a keresztényekkel, vagy csak igen kevés. Különböző etnikumú és sokféle, egymástól nagyban különböző vallási elkötelezettségű emberek élnek egy területen, osztoznak a közéletben. A világnézetük és az előfeltételezéseik miatt különbözőek a lelki szükségleteik és a törekvéseik. Vallásilag sokszínű világban kell elhívásunk szerint terjeszteni

a hitünket, Krisztus tanítványaivá tenni az embereket. Első látásra a feladat lehangolóan tűnik. Ki kell merészkednünk vallási komfortzónáinkból, félretéve az „adventista szakzsargon”, a csak számunkra érthető kitételeket. Fontos újból kiértékelni, hogyan viszonyulunk más nézetű emberekhez (a sztereotípiákat és az előítéleteket), új evangelizációs módszereket is el kell sajátítunk. Ráadásul a nem keresztények között sokan nem nézik jó szemmel a kereszténységet. A Bibliában azonban találunk példákat a missziós erőfeszítésekre különböző emberek/népcsoportok között.

Megtérése után Pál elkötelezetten terjesztette az evangéliumot minden nép között. Azonban mindig másképpen közelítette meg a hallgatóságát, attól függően, hogy zsidók vagy pogányok voltak. Összehasonlítva, amit az antiókhiai zsinagógában a zsidóknak (ApCsel 13:13-43), illetve amit az athéni Areopágoszon a pogány közönségnek mondott (ApCsel 17:16-33), azt látjuk, hogy Pál nagyfokú érzékenységgel viszonyult az adott helyzethez és a hallgatósághoz is. Antiókhiaiban a Szentírást idézte, hogy megalapozza érvelését, miszerint az ószövetségi próféciák Jézusban teljesedtek. Athénban azzal kezdte, amit pogány hallgatósága a legjobban ismert: az ismeretlen Isten oltárával és saját költőik mondásaival, nem pedig bibliai szakaszok idézésével. Pál azt használta fel, amit a közönsége már ismert, hogy „a menny és a föld Uráról” beszéljen nekik, aki mindent teremtett. Nem bírálta az athéniak hitét, hanem méltatta vallásosságukat. A hallgatóságára utaló pozitív kijelentéssel az lehetett a célja, hogy biztosítsa érdeklődésüket a beszéd további része iránt. Bár mélységesen zavarta a bálványok sokasága, visszafogottan viselkedett. Ha bármilyen módon haragot vagy vádaskodó lelkületet tanúsított volna, megfosztotta volna őket az értékes lehetőségtől, hogy beszélhessen nekik az evangéliumról. Fontos megfigyelni: bár Pál érzékenyen, megértéssel viszonyult az athéniak élethelyzetéhez, ez nem tartotta vissza attól, hogy megtérésre hívja őket.

A fenti megállapítást Mark Allan Powell 2004-ben megjelent kutatási eredményei szemléltetik a legjobban, amelyek azt mutatják, milyen hatást gyakorolnak az emberek napi élethelyzetei arra, ahogyan a Szentírást olvassák és értelmezik (lásd Allen Powell: „Az elfeledett éhínség: Az egyéni felelősség a tékozló fiúról szóló példázatban”. *Literary Encounters with the Reign of God*. Sharon H. Ringe és H. C. Paul

Kim szerk., New York, 2004, T & T Clark). A kutatás első szakaszában Powell szemináriumi hallgatók két csoportját kérdezte meg, az egyiket az Egyesült Államokban, a másikat az oroszországi Szentpéterváron. A kísérletben a hallgatókat arra kérték, hogy olvassák el a tékozló fiú történetét Lk 15:11-32-ben, csukják be a Bibliát, majd emlékezetből a lehető legpontosabban mesélik el egymásnak a saját csoportjukban. Powell két jelentős különbséget fedezett fel. Míg az amerikai diákoknak csak 6%-a emlékezett a 14. versben említett éhínségre, addig a szentpétervári diákok 84%-a utalt rá. Másrészt az amerikai diákok 100%-a hangsúlyozta, hogy a tékozló fiú eltékozolta örökségét, míg az orosz diákoknak csak 34%-a szavalta emlékezett erre a részletre. Az amerikai diákok számára az éhínség említése olyan felesleges részletnek tűnik, amely semmi alapvetőt nem ad hozzá a történethez. Nem emlékeztek éhínségre a közelmúltból, de mindannyian hangsúlyozták a vagyon elherdálását, mint felelőtlen viselkedést. Az orosz diákok számára azonban, akik ismerhették néhány túlélőjét Szentpétervár városában az 1941-1943 között, csaknem 900 napig tartó náci ostromnak, ami 670 000 ember halálát okozó éhínséget eredményezett, a nélkülözés említése olyan jelentős részlet volt, amely sokat hozzatett a történethez. Ez a kísérlet jól illusztrálja, hogy az üzenetünket mind stílusban, mind tartalomban a közönségünkhöz kell igazítanunk, ahogyan Pál is tette az athéniakkal.

A missziós gyakorlat fejlesztésének szükségessége

Kortársaihoz képest Pál nem szokványosan állt hozzá a szolgálathoz, különösen Athénban nem. Sokoldalú és alkalmazkodó magatartása miatt akár avantgárdnak is lehetne nevezni. A benne is meglévő, egyedi missziós tulajdonságokra ma is nagy szükség van. Számos városközpontban létezik a modernkori Areopágosz - különböző részleteiben és formáiban. Lehet egy városi tér, egy park, egy utcasarok, egy bevásárlóközpont, egy egyetemi előadóterem vagy egy kávézó. Az egyházban kellene az olyan tagok, akik felhatalmazást kaptak, akiknek megfelelő talentumaik, adottságaik vannak, akik a személyiségükkel és a kreativitásukkal végzik a szolgálatot ezekben a központokban, és felkészültek arra is, hogy nem hagyományos területekre lépjenek be, nem keresztény emberekkel is szót értsenek. Szabad mozgásteret kell kapjanak az evangéliumhirdetés új módjainak kipróbálására, még akkor is, ha ezek az utak elsőre unortodoxnak (liberálisnak) tűnnek.

Nem volt szokványos, hogy Isten arra kérte Ábrahámot: áldozza fel Izsákot, a fiút, akin keresztül az ígéret szerint sok nemzet atyjává lesz (1Mózes 22). Elizeus azt mondta Naámánnak, hogy „Menj el békével”, miután Naámán két furcsa kérést is megfogalmazott (2Királyok 5), ami finoman szólva is nyugtalanító volt (lásd a múlt heti tanulmányt). Igazán bizarr volt, hogy Isten azt mondta Ézsaiásnak: három éven át meztelenül járja a város utcáit, úgy hirdesse Júda szövetségesei számára a vég üzenetét (Ézs 20:2-4). Gondoljunk csak bele, milyen kínosan érezhette magát Mikeás, amikor Isten arra kérte, hogy ne csak meztelenül járkáljon, hanem üvöltjön is, mint a sakál és sikongjon, mint a strucc (Mik 1:8)! E bibliai példák fényében, „ha a Bibliát összefüggéseiben olvassuk, számos olyan kijelentést és példát találunk, amelyek azt mutatják, hogy Isten jóváhagyja a misszió olyan módszereit, amelyek ellentétesek lehetnek a mi kényelmes szokásainkkal. A tág olvasat és a Biblia világos szövegei... azt sugallják, hogy Isten sokkal nyitottabb és kreatívabb, mint mi. Ha ez így van, akkor nem szabad elhamarkodottan elítelnünk azt, ami más, kényelmetlen” (Jon Paulien: „A kiszámíthatatlan Isten: kreatív misszió és biblikus bizonyágtétel”. *A Man of Passionate Reflection*: Bruce L. Bauer szerk., Berrien Springs, MI., 2011, Világmisszió Osztálya, Andrews Egyetem, 85. o.). Ahelyett, hogy továbbra is hagyományos módszerekkel szántanánk a missziós földeken, rugalmasnak, találékonynak és nyitottnak kell lennünk Isten missziójának új, akár ismeretlen megközelítései iránt. A misszió Istentől ered, az övé is marad, tehát tőle kell függünk. Ahogyan Jósáfát király tette, forduljunk mindig Istenhez: „*Nem tudjuk, mit tegyünk, hanem csak terád néz a szemünk*” (2Krón 20:12). Ha őszinték vagyunk, Isten kinyilatkoztatja nekünk az akaratát. Lehet, hogy az útja nem lesz számunkra hagyományos, ahogyan Josáfát is utasítást kapott, hogy énekelve küldje hadba a seregét. Egy azonban biztos: ha az Isten által eltervezett módon és az Ő erejével végezzük a missziót és a szolgálatot, akkor megvalósítjuk üdvözítő céljait, hogy elérjük a társadalom minden rétegét.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Minden embert befolyásolnak és korlátoznak a kultúrájából és világnézetéből adódó előfeltételezések. Amikor az evangéliumot hirdetjük, figyelembe kell vennünk ezt a fontos tényt. Pál élete jó példa számunkra, hogyan végezzük a misszió szolgálatát a nem keresztények között. Alább néhány alapvető elvet sorolunk fel.

1. Az emberek kultúrája, a mélyen gyökerező világnézeti előfeltételezésekkel képezi az egyetlen hivatkozási rendszerüket. Nem lehet olyan dolgokkal szembesíteni másokat, amelyek kívül esnek a tapasztalati körükön és elvárni, hogy azonnal jól fogadják. Ezért lényeges, hogy mindig érzékenyek legyünk azoknak az embereknek a napi körülményeire, akiknek bizonyosságot teszünk.
2. Visszafogottan és tisztelettel kell viselkednünk a nem keresztényekkel. Világosabban fogunk látni, ha tanulmányozzuk a hitrendszerüket és beszélgetünk velük, hogy megtaláljuk a közös pontokat, amelyeket kapcsolódási pontként használhatunk fel az evangélium bemutatásához.
3. Figyelembe kell venni a hallgatóság érezhető szükségleteit és törekvéseit is, és meg kell mutatni, milyen válaszokat kínál ezekre Krisztus. Nem szabad hagyni, hogy saját kulturális perspektíváink akadályozzák, hogy Isten rajtunk keresztül bemutassa magát a nem keresztényeknek. Amikor az evangéliumot hirdetjük, ne feltételezzük, hogy a hallgatóságunk is tudja Istenről azt, amit mi, törődik azokkal az értékekkel, amelyek nekünk fontosak, ugyanúgy érti a bűn fogalmát, mint mi, bűnösnek érzi magát és igényli Isten megbocsátását!
4. Végezetül, óvakodjunk attól, hogy a hallgatósághoz igazodva felhígítsuk az üzenetünket! Az evangéliumnak kihívást kell jelentenie világnézeti feltevések minden olyan vetülete számára, amely nincs összhangban a Szentírással.

ÁLMOKAT ÁLMODNI - 1. RÉSZ

Andrew McChesney

A 16 éves Joseph Delamou nem volt nyugodt Conakryban, a nyugat-afrikai Guinea fővárosában. Amiatt aggódott, hogy talán nem jó egyházhoz tartozik. „Mutasd meg nekem az utat! - imádkozott Istenhez. - Oda megyek, ahová Te vezetsz!” Aznap éjjel mozgalmas álma volt arról, hogy a gyülekezete 70 tagjával egy táborban tervezgették, hogyan növelhetnék a létszámot. A táboron kívül egy hatalmas királynak, az uralkodónak a palotája magasodott. Hirtelen egy csapat katona tört be a táborba. „Indulj! - mondta egy katona Josephnek. - Ki akarunk képezni, hogy a sorainkhoz csatlakozz.” Joseph nem akart menni, de a katona ragaszkodott hozzá. „Nem maradhatsz - mondta. - Menj el innen! Menj, ahová csak akarsz, csak ne maradj itt! Három nap múlva visszajöhetsz, megnézheted, mi történt ezekkel az emberekkel.”

Joseph elment, és három nappal később visszatérve nagyon csendesnek találta a tábor. Kíváncsi volt, hová tűntek az emberek. Aztán meglátott egy vérző fiút, aki a királyi palota fala mögé bújt. Amikor Joseph megpróbált beszélni hozzá, az ujját a szája elé tette. „Gyere!” - suttogta. Miután Joseph közelebb lépett, a fiú azt mondta: „Nagy a te Istened! Hogy lehet az, hogy te vagy az egyetlen, aki három nappal ezelőtt elment? Közülünk sokakat megöltek, te menekültél meg egyedül. Hogyan?”

Joseph észrevett egy kígyót, ami mozdulatlanul feküdt a földön. A fiú azt mondta, hogy ez volt a király, aki a palotában élt és akit megöltek. „Hadd mutassam meg neked a herceget, aki átvette a király helyét!” - mondta. Joseph nem tudta levenni a szemét a kígyóról. „Hogyan tudott egy kígyó uralkodni a világon, királynak nevezve magát?” - kérdezte. „Az most nem magyarázhatom el neked.”

Ekkor Joseph felébredt. Nem értette az álmot, de annyit felfogott, hogy Isten kihívja apja egyházából. Mégis hová menjen?

Folytatás következik

Misszió az el nem értékért, 2. rész

Áttekintés

Bár *Máté evangéliuma* kifejezetten a zsidó közönségnek szólt, az elbeszélésekben visszatérő téma, hogy pogányok is körülvették Jézust, néha az izraeliták nemtörődömségének ellenpéldájaként. Míg a napkeleti bölcsek (perzsa asztrológusok) messziről érkeztek, hogy tiszteletüket tegyék Izrael igazi királya előtt, addig a főpapok és írástudók (Heródes bölcsei) nem tettek erőfeszítéseket ennek érdekében. A római százados hitét Jézus jobban méltatta, mint sok izraelitáét (Mt 8:10). A keresztre feszítés után a pogány kivégzőosztag vallja elsőként Jézust Isten Fiának (Mt 27:54). Ezzel *Máté* három dolgot emel ki: 1) Isten megváltási terve mindig is kiterjedt a föld minden nemzetére; 2) a pogányok nem érzéketlenek a Szentlélek munkájára; és 3) az etnikai, kulturális és vallási előítéletek félretétele a mások iránti szeretet és szolgálat érdekében az előfeltétele a kultúrák közötti hatékony szolgálatnak. Így *Máté evangéliuma* egyrészt felhívás a globális misszióra, másrészt a Krisztusban való etnikai megbékélés üzenete is.

A többi evangélium írója is kiemeli Jézusnak a pogányokkal való, figyelemre méltó kapcsolatait: kiterjesztette szolgálatát a gadarénusok területére is (Mk 5:1), meggyógyította egy római százados szolgáját (Lk 7:1-10) és szolgált egy samáriai városban (János 4). Jézus érintkezése az idegenekkel rámutat, hogy minden nemzet, zsidók és pogányok egyaránt várományosai Isten országának. Jézus a gyakorlatban mutatta be, hogy Isten mindig is kiterjesztette szeretetét és megbocsátását a nemzetrekre.

Kommentár

Isten missziója a nemzetek között az ószövetségi időkben

Isten szövetségi kapcsolatra vágyott minden egyes emberi társadalommal. Nemcsak az izraeliták megmentésével törődött, hanem azt akarta, hogy megváltó kegyelme Ábrahámom keresztül minden népre kiterjedjen (1Móz 12:1-3). Ábrahám elhívása, hogy minden nemzet számára áldás legyen, egyedülálló módon jelzi, hogy e nemzetek bevonása Isten megváltási tervébe nem utólagos szándék volt. Másképpen fogalmazva, Istennek nem a B-terve volt, hogy a pogányok (a világ nemzetei) részcsüljenek az üdvösségben. Évszázadokkal Ábrahám elhívása után ezt az elhívást kiterjesztette az ósáta biológiai leszármazottaira (Izraelre), hogy papok nemzetsége legyenek minden nép számára (2Móz 19:6).

Isten számos alkalommal emlékeztette Izraelt, hogy nem azért választotta ki őket, mintha a nemzetek között a legjobbak lennének (pl. 5Mózes 7), hanem mert szerette őket. Azért választotta ki őket, hogy közvetítők legyenek, akiken keresztül a többi nemzet megismeri és imádja Istent. Izraelnek világosságnak kellett lennie a többi nemzet számára. Jer 2:3 úgy utal Izraelre, mint Isten aratásának első zsengejére, ami azt jelenti, hogy rajtuk kívül van még egy nagyobb aratás. Mióta Isten elhívta Ábrahámot zászlóvivőjéül, az volt a terve, hogy zsidók és pogányok számára egyaránt elhozza az üdvösséget. Nem úgy választotta ki Izrael nemzetét, hogy minden más nemzetet kizárt volna. Az Ószövetség beszámolóját olyan pogányokról szóló történetek tarkítják, akik elfogadták Izrael Istenét. Ilyen például Ráháb, Ruth, a hettita Uriás és Sába királynője.

Bár Isten választotta ki képviselőjéül Izrael nemzetét, mégsem csak rájuk hagyta a megváltási terv kivitelezését. Sok más módon kinyilatkoztatta magát más nemzetek fiainak is. „A zsidó nemzetén kívül is voltak olyanok, akik isteni tanító megjelenéséről jövedöltek. Ezek az emberek kutatták az igazságot, és az ihletés Lelke töltötte be őket. Mint csillagok a sötétedő égen, egymás után tűntek fel ezek a tanítók. Próféta szavaik reményt gyújtottak a pogány világ ezreinek szívében” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 24. o.).

Melkisédeket, a kánaáni pap-királyt, aki szintén nem volt izraelita, Isten más emberek közvetítése nélkül érte el. A Magasságos Isten (El Eljon)

papja volt. Nagyon tanulságos az 1Móz 14:14-24-ben található beszámoló Melkisédek és Ábrahám találkozásáról. Ábrahám háromféleképpen azonosítja El Eljonnal az Istenét, Jahvét. Először is összekapcsolta a két isteni nevet – Jahve és El Eljon – mindkettő ugyanarra az Istenre utal (1Mózes 14:22). Másodszer, Ábrahám Jahvének tulajdonította azt, amit Melkisédek El Eljonról mondott: az ég és a föld Teremtője (1Móz 14:22). Harmadszor, Ábrahám elfogadta az áldást Melkisédektől, valamint tizedet adott a kánaáni papnak, ami arra utal, hogy törvényesnek ismerte el Melkisédek papságát (1Móz 14:19, 20). Isten Melkisédeket „arra választotta ki, hogy képviselője legyen az akkori nép körében, bár ő a kánaáni közösséghez tartozott” (Jacques B. Doukhan: *Genesis. Seventh-day Adventist International Bible Commentary*. 2016, 214. o.).

Fontos megfigyelni, hogy Isten lankadatlan missziós szolgálata nem teszi szükségtelenné, hogy a hívők is részesei legyenek. Mt 28:18-20 és 1Pt 2:9 versei rámutatnak, hogy egyházként és egyénileg is az a létezésünk alapvető célja, hogy Krisztus tanítványává tegyünk másokat. Kiváltságunk, hogy Isten munkatársai lehetünk abban, amit egyébként tökéletesen el tudna végezni a mi közreműködésünk nélkül is. Az is további ösztönzést jelent, hogy Isten kegyelmesen meghív a munkatársai közé, előttünk jár és előkészíti a talajt az evangélium magvai számára.

Isten missziója a nemzetek között az újszövetségi időkben

Amint fentebb megjegyeztük, bár Jézus nyilvános szolgálatának nagy részét zsidók lakta területen végezte, figyelemre méltó a pogányokkal való találkozásairól szóló feljegyzések száma is. Még addig a kijelentésig is elment Jn 10:16-ban, hogy más juhok is vannak (a zsidó közösségen kívül). Élete és szolgálata, valamint a népek tanítványává tevésére vonatkozó parancsa által (Mt 28:18-20; ApCsel 1:8) a korai keresztények lépésről lépésre értették meg, hogy az egyház bizonyágtétele által fog megvalósulni Isten szövetségi ígérete, amely nem csupán Ábrahám leszármazottait, de minden egyéb nemzetet befogad örököséiként. Kornéliusz családjának megtérésével (Apostolok cselekedetei 10) valami új tört be a születő keresztény közösség életébe. Ez az esemény és jelentésének hosszas megfontolása (Apostolok cselekedetei 15) meggyőzte a korai egyházat arról, hogy Istentől ered a pogányok befogadása a hívők közösségébe, mint akik szintén a Krisztusban történt megváltói

munkája várományosai. Tehát nem érvényteleníthetik ezt az Istentől származó rendelkezést, sőt az a felelősségük, hogy ne hagyjanak ki senkit abból a körből, akiknek az evangéliumot hirdetik.

Az egyház Isten minden népet magába fogadó népe, akiket minden nemzetből hívott el, hogy egyetlen lelki egységet alkossanak (1Pt 2:9). Arra hívja el az Úr, a Szentlélek arra tette alkalmassá és bízta meg, hogy misziós küldetését teljesítve a népek világosságává legyen. Izraelnek - nemzetként - ez nem sikerült. 1Pt 2:9 tehát egyértelművé teszi, hogy az egész keresztény közösség Isten különleges tulajdona a föld minden népe közül. Ez az igevers összekapcsolja, hogy a hívók Isten választottáiként és szövetséges népeként felelősséggel tartoznak azért, hogy hirdessék csodálatos dolgait mindenkinek, aki még nem rendelte alá az életét Jézus Krisztus uralmának.

Pál a szolgálatának nagy részét a pogányoknak szentelte, miután meggyőződött arról, hogy Isten a pogányok apostolául hívta el (Róm 11:13; 15:16; Gal 2:7). Megerősítette a jeruzsálemi tanács ülésének eredménye is (Apostolok cselekedetei 15). Küldetése iránti töretlen elköteleződése nyomán az evangélium eljutott az ország határain túlra is. Az volt Isten célja, amikor Pált megbízta a pogányok evangelizálásával, hogy bemutassa: minden népnek felajánlja a megváltást.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Isten szándéka ismeretében, hogy minden népcsoportnak része legyen a megváltásban, az elhívásunk arra szól, hogy vállaljuk fel ezt a küldetést. Amint Izrael népének az volt a megbízatása, hogy a pogányok világossága legyen, nekünk, keresztyéneknek - mint lelki Izraelnek - is azt parancsolja Isten, hogy legyünk hírnökei azok között, akik még nem fogadták el Jézust Uruknak és Megváltójuknak (Mt 28:18-20; 2Kor 5:20). Igen, Krisztus tanítványainak feladatuk van az evangélium által még el nem ért emberekkel. A jó hír az, hogy nem feltétlenül kell a világ végéig mennünk, hogy megtaláljuk őket. A közvetlen környezetünkben is vannak, akik még nem válaszoltak az evangéliumra - lehetnek a szomszédaink, a munkatársaink, az osztálytársaink, a vásárlóink, a pácienseink vagy a diákjaink. Találkozhatunk velük, mint bevándorlókkal, menekültekkel, külföldi diákokkal, diplomatákkal vagy nemzetközi üzletemberekkel. Bármilyen is a szociális, kulturális és vallási hátterük, tudnunk kell, hogy egyetlen embercsoportnak sem szolgálhatunk eredményesen addig, míg meg nem szabadulunk a sztereotípiáktól, az előítéletektől és a diszkriminációtól. Ezért imádkoznunk kell, hogy Isten szabadítson meg ezektől!

ÁLMOKAT ÁLMODNI - 2. RÉSZ

Andrew McChesney

Joseph Delamou gyermekkorától naponta járt templomba, az apja példáját követve térdelt a képek előtt. Egyszer azonban különös álmot látott, amikor megkérdezte Istentől, hogy a megfelelő egyházba jár-e. Érezte, Isten arra szólítja, hogy hagyja el apja egyházát. Így a 16 éves Joseph csatlakozott egy másik gyülekezethez Conakryban, a nyugat-afrikai, francia nyelvű ország, Guinea fővárosában. Hamarosan ifjúságvezető lett, számos missziós programot is szervezett. Eltelt néhány év. Joseph apja egyre inkább neheztelt a fiára, amiért egy másik egyház tagja lett. „Azt akarom, hogy megtanulj angolul - mondta. - Fel kell hagynod az egyházi tevékenységekkel, hogy az angolra koncentrálhass!” Joseph beiratkozott az angolórákra. A tanár, Fortunate Kaloubilori a következő szavakkal kezdte az első órát: „Imádkozzunk!” Joseph meglepődött. Azt hitte, lemond Istenről azért, hogy megtanuljon angolul. A tanár minden órán imádkozott! Három héttel később segítséget kért Joseph-től. „Sok dolgot kell javítanom - mondta Fortunate. - Itt tudnál maradni, hogy segíts nekem?”

A dolgozatjavítás után Fortunate meghívta Josephet, hogy tanulmányozza vele a Bibliát. Joseph ennek igen megörült. Azt gondolta: „Isten mindenható követ engem!” A bibliatanulmányozás azonban összezavarta. Elhagyta az apja egyházát, hogy egy másikhoz csatlakozzon. Most pedig új bibliai tanításokat hallott, amelyek Fortunate egyházához, a Hetednap Adventista Egyházhoz vezették. „Ez az apám miatt van” - mondta magában Joseph keserűen. Elhatározta, hogy három napig imádkozik és bőtől Isten vezetéséért. Ekkor újabb álmot látott.

Folytatás következik

Eszter és Márdokeus

Áttekintés

Eszter könyve sok szempontból különleges. Az egyik például, hogy nincs benne világos utalás Istenre. Az elbeszélésben sehol sem említik Isten nevét – sem a héber szereplők, sem mások a történetben. E furcsaság ellenére azonban a bibliai könyv értékes tanulságokat tartalmaz Jézus követői számára, akik vágnak arra, hogy bemutassák Istennel szerzett tapasztalataikat a világban, ahol sokakat taszít a hit nyílt kifejezése.

Amikor az emberek a misszióra gondolnak vagy arról beszélnek a gyülekezetekben, gyakran a konkrét, hitből fakadó tettekre fókuszálnak, például evangelizációkra, vallásos irodalom terjesztésére, bibliaórák tartására vagy a misszió más formáira. Ennek érdekében bizonyos mértékű szabadságra és az olyan közeghez való kapcsolódásra van szükség, amely támogatja az értelmes életmódváltást. Viszont mi a helyzet azokkal a területekkel, ahol az embereket egyáltalán nem érdekli ez? A gyülekezet általában figyelmen kívül hagyja azokat a körzeteket, pedig a világ népességének nagy százaléka ott él. A héten Eszter és Márdokeus „szemüvegén” keresztül fogjuk látni, hogy Isten szeretné, ha találékonnyak lennénk a bizonyágtévesben még olyan helyeken és körökben is, ahol az emberek nem nyitottak a misszióra.

Kommentár

Eszter és Márdokeus története – Dániéléhez és Józseféhez hasonlóan – emlékeztet: nem kell lelkipásztornak vagy vallási vezetőnek lennünk ahhoz, hogy szolgálhassuk Isten ügyét. Ezek a szentírási példák bemutatják, hogy Isten gyermekei a közszolgálatban, kormányzati tisztségekben és egyéb állami szervezetekben dolgozókként olyan módon szolgálhatják a társadalmat és fejthetnek ki hatást, hogy képesek lehetnek Isten szeretetéhez vonzani az embereket.

Eszter és Márdokeus emberek ezreinek életét tudták megmenteni, mivel hűségesek maradtak a zsidó felmenőiktől örökölt értékekhez és bölcsességhez. Bibliai történeteket olvasva gyakran átsiklunk a részletek felett, nem mindig érzékeljük az adott helyzetek feszültségét. Eszter és Márdokeus rendkívüli stresszel járó, igen bizonytalan helyzettel szembesült. A prédikálás vagy valamilyen nyílt missziós tevékenység nem szolgálta volna Isten ügyét, azt, hogy az embereket szeretetének közösségébe vonja. Itt arra volt szükség, hogy a halálos fenyegetéssel szemben kiálljanak az életük védelméért. Ezt a birodalomban lenézett és elnyomott kisebbség tagjaiként tették meg. Isten befolyása, valamint a bölcs döntések meghozatalára irányuló törekvéseik révén a királyné és nevelőapja áldássá tudott válni az emberek számára, részesei lehettek a történelem egy olyan pillanatának, amely a Biblia lapjain és a purim ünnep gyakorlatán keresztül tovább öröklődött (Eszter 9:18-32).

Sokan, akik ezt a bibliai tanulmányt olvassák, olyan helyeken élnek, ahol nagy a vallásszabadság, nem kell attól tartaniuk, hogy veszélybe kerül az életük, ha felvállalják a hitüket. Mások nem élvezhetnek ilyen luxust. Jézus számos követője jelenleg is olyan helyzetben él, hogy börtönbe juttatná őket, vagy veszélyeztetné a saját és a családjuk életét, ha nyíltan kimutatnák Istenhez való ragaszkodásukat. A veszélyek ellenére mégis sokan aktívan dolgoznak befolyásos helyeken. Isten arra hívja őket, hogy úgy éljék meg hitüket, ami sokunk számára talán nem tűnik missziónak. Lehetséges, hogy ezek az emberek akkor tudják a legjobban szolgálni Istent, ha nem fejezik ki nyíltan a hitüket.

Viszont a háttérben végzett csendes munkájuk hat arra, ahogyan az emberekkel bánnak, segítve őket a boldogulásban. Ez a munka nem kevésbé fontos, mint a nyilvános evangelizációs előadások, amelyeket mások olyan helyzetekben tartanak, ahol nagyobb a szabadság. A bátorság, amely ahhoz szükséges, hogy olyan helyzetekben is hűségesek maradjunk, amelyekben ezt nem tehetjük nyíltan, gyakran egyértelműen figyelemre méltó. Csak az új földön fogjuk megtudni, hogy ezek az emberek milyen hatással voltak számtalan ember életére szerte a világon.

Eszter és Márdokeus történetéből egy másik missziós tanulság is levonható. Nem voltak képzett teológusok vagy lelkipásztorok. Átlagos embe-

rek voltak, akik fontos pozícióba kerültek (Eszter 2:7). Nem tudták, milyen meghatározó szerepük lesz. A történetből világosan kitűnik, hogy Eszter és Márdokeus is becsületesen dolgozott és élt (Eszter 2:19-23; 4:15-16). Az élet által eléjük állított kihívások között is Isten elkötelezett munkásai maradtak, szorgalmuk és becsületességük révén jó hírnévre tettek szert (Eszter 6). Amikor pedig a környezetükben élők (különösen Hámán és csatlósai) összeesküdtek ellenük, a túlélésük szempontjából döntő fontosságú lett a jó hírük.

Ha Eszter vagy Márdokeus nem lett volna felelősségteljes ember, aki becsületesen végzi a szolgálatát, a történet egészen másképp alakult volna. Tisztességük biztosította nekik azt a lehetőséget, hogy kérhettek szívességet és nyíltan beszélhettek, amikor életről és halálról volt szó (Eszter 5:8; 7:3-4). Akkor nemcsak hallgatták, hanem meg is hallották őket (Eszter 8).

Ebben rejlik a mai tanulság. Jézus legtöbb követője nem a Hetednapos Adventista Egyház alkalmazottja. Még kevesebben töltenek be olyan pozíciókat, mint lelkész vagy tanár. Eszter és Márdokeus története arra utal, hogy gyakran nem a hivatalból dolgozóknak van a legnagyobb befolyásuk egy közösségben. Általában a gyülekezet tagjainak jutnak a legnagyobb missziós lehetőségek, akik esetleg világi vállalkozásokban vagy közszolgálati szervezeteknél dolgoznak. Nem szabad alábecsülnünk az emberi kapcsolataink szerepét, amit azok hosszú távon jelenthetnek! Isten missziójának története tele van olyan - sokszor el nem beszélt - történetekkel, amelyek hasonlítanak Eszter és Márdokeus esetéhez. Bár Jézus követőinek többsége talán nincs olyan magas pozícióban, mint ők voltak, viszont olyan helyeken és területeken élnek, ahová a lekipásztorok és más, az egyház által alkalmazott emberek nem juthatnak el.

Jó hírnevével az ember tiszteletet vívhat ki ezeken a területeken és helyeken, ha a munkájában becsületes és körültekintő, és az így kialakult kapcsolatai számos lehetőséget biztosítanak a befolyásos munkára. Néha nem is kell kifejezetten Istenre hivatkozni ahhoz, hogy az embereket az Isten által kívánt élet felé vonzzuk. Lényeges, hogy emlékeztessük magunkat és a körülöttünk lévőket is erre!

Ha valaki összeszámolná a Bibliában található összes történetet, amelyek Isten hűséges követőiről szólnak, meglepődne, hogy ezek közül mennyiben hétköznapi emberek a szereplők, akik a mindennapokban éltek meg a hitüket. A Biblia megmutatja, hogy Isten küldetése minden embernek szól, bárki részese lehet. Nem feltétlenül szükséges, hogy az ember elhagyja a hivatását, amit nem egyházi alkalmazásban végez. A legtöbb esetben arra van szükség, hogy minél többen tekintsék a munkahelyüket misszióterületnek. Ez nem azt jelenti, hogy nyíltan „evangelizálják” a munkatársaikat, hanem dolgozzanak hűségesen, becsületesen, és hagyják, hogy a kapcsolatok természetes módon bontakozzanak ki. Aki így tesz, jó eséllyel rendszeresen olyan helyzetekben találja magát, amelyek bátorságot és olyan döntéseket igényelnek, amelyek hatása messze túlmutat saját életén. Amennyiben közösségben maradunk Istennel, Ő minden helyzetre felkészít.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Az egyháznak rendszeresen kell imádkoznia azokért, akik olyan helyeken élnek, ahol veszélyes a hitükhöz való nyílt ragaszkodás. Kérjük Istent, adjon bátorságot nekik, hogy hitüket megfelelő módon fejezzék ki az adott környezetben! Fontos, hogy az egyház rendszeresen közbenjárjon a kegyelem trónjánál azokért, akik olyan körülmények között élnek, ahol nincs szabadság! Imádkozzunk, hogy a befolyásuk révén az emberek megláthassák Isten szeretetét, megértsék, hogy milyen életet akar adni az egész emberiségnek! Felbecsülhetetlen áldással járna, ha minden hónapban elkülönítenénk egy hetet a gyülekezetben az ilyen irányú, tudatosabb imádságra.

Közösen és kreatív módon kell bátorítanunk Isten minden olyan követőjét, aki nem hivatalos egyházi alkalmazott. Ismerjük el a szolgálataikat! Fontos az egyháznak olyan képzésekre is beruházni, amelyek segítik tagjainknak felismerni, hogyan lehet misszió a munkájuk anélkül, hogy feltétlenül direkt bizonyoságtételre lenne szükségük.

A Generál Konferenciánál vannak olyan források és munkatársak, akik kifejezetten a sátorkészítő misszió módszereivel foglalkoznak és gyakorolták is azokat. Ők szolgálhatnak kapcsolattartóként az ilyen jellegű képzésekben. Amennyiben imádságos szívvel, még céltudatosabban

átgondoljuk, hogyan lehetnek misszió-orientáltak testvéreink a megszo-
kott munkájuk végzése közben, az gyökeresen megváltoztatja az evangé-
lium terjedését a világban.

ÁLMOKAT ÁLMODNI - 3. RÉSZ

Andrew McChesney

Az álom a következő volt: Börtönbe zárták. Az egyik börtönőr a rokona volt, neki könyörgött, hogy engedje szabadon. „Nem tudlak kiszabadítani, még akkor sem, ha ugyanabból a családból származunk” - mondta. Joseph megpróbált megszökni, de a rokona elfogta és megdorgálta. „Ne játssz velem! Ha még egyszer megpróbálsz, úgy megbüntetlek, hogy soha nem fogod elfelejteni.” Egy erős hang hallatszott: „Valaki szalmát fog hozni, azt fogja alá rakni, majd meggyújtja” - mondta a hang. Joseph megértette, hogy a büntetés a Jézus visszajövele utáni tüzet jelképezi. Imádkozott: „Nem vagyok jobb, mint a többiek, de ne hagyj itt meghalni! Valamit tenni akarok érted, mielőtt meghalok!” Az ima után kivezették a börtöncellából három katona elé. Az egyik azt mondta: „Joseph, ki kell fizetned a váltságdíjat a szabadságodért!” „Isten szabadított meg engem, nem te - válaszolta Joseph. - Jézus fizette meg az árat a kereszten. Nem tartozom nektek semmivel.” De a katona ragaszkodott hozzá: „Ha nem fizetsz, visszaviszünk a börtönbe.” „A szabadságot nem tőletek kapom, és nem fordulhatok szembe Istennel, aki megszabadított” - mondta Joseph. A katonák elmentek, Joseph pedig megfordult és meglátta Fortune-t. „A szabadságod Istentől van” - biztosította őt a tanára. Ekkor Joseph felébredt. Az álom olyan valóságosnak tűnt! Így imádkozott: „Köszönöm, Istenem! Valahányszor segítséget kérek, Te mindig válaszolsz nekem. Hálás vagyok neked, nem azért, hogy válaszolsz, hanem mert szeretsz engem!” Ma Joseph 24 éves és hűséges adventista. „Gyermekkoromban kértem Istent, hogy vezessen a helyes útra - mondja. - Válaszolt az imámra, és elvezetett az Adventista Egyházba. Készen állok arra, hogy Istent szolgáljam.”

Isten missziójának célba érkezése

Áttekintés

Jézus második eljövetele, amely a föld újjáteremtéséhez vezet, a bibliai történelem csúcspontja. *A jelenések könyve* 21. és 22. fejezetét a végső „boldog” befejezésnek is nevezhetjük. A második advent és az új föld Isten missziójának a célba érését jelenti. A befejezés az Istennel való boldog és örömteli örök élet. Más értelemben azonban ez nem a „vég”, hanem annak a kezdete vagy folytatása, amit Isten az emberiségnek és a földnek szánt; kezdet, amitől fogva a megváltottak az örökkévalóságon át mind jobban elmélyülnek Istennek és jellemének megismerésében.

Hasznos lehet, ha három fázisban szemléljük Isten önmagáról adott kinyilatkoztatását. Mindegyik fázis a „misszió” különböző meghatározását igényli. 1) Az első szakasz a világ teremtését, majd Isten és a teremtményei közötti interakciót foglalja magában az Édenben. Isten küldetése már akkor is az volt, hogy szeretetteljes kapcsolatban feltárja önmagát. A bűn azonban megváltoztatta a helyzetet, ami miatt a világ, amelyben élünk nyomorúsággal, fájdalommal, szenvedéssel és halállal teljes lett. 2) E nagy változás miatt Istennek új elemekkel kellett bővítenie a misszióját. Szükség volt Jézus testet öltésére, amit élete, halála és feltámadása követett. A testté léétel miatt válik lehetővé az új föld jövőbeni megalakítása. 3) Isten missziójának utolsó fázisa a második adventben ér csúcspontjára.

Jézus visszajövetele azonban nem az emberiség vagy Isten történetének a végét, sokkal inkább a végtelen lehetségek új kezdetét jelenti.

Kommentár

Hetednapi adventistákként joggal hangsúlyozzuk a második adventet gyülekezeteinkben és az evangelizációkon, ugyanis a világnak nagy szüksége van erre a reményteljes üzenetre. Ugyanilyen fontos az új föld bibliai leírása, ami nem valami mennyei hely a felhők között, hanem az újjáteremtett föld, ami sok tekintetben emlékeztet majd jelenlegi világunkra. A döntő különbség az új föld és a jelenlegi között az, hogy ott megszűnik majd minden baj és bánat, amit a bűn és a halál okoz.

Attól a perctől kezdve, hogy Ádám és Éva úgy döntött, nem a szeretet útját, hanem más utat választ, a földre és az emberiség egészére a szenvedés és a halál terhe nehezedett. Isten nem ilyen sorsot szánt az emberiségnek, de ez is a lehetőségek között volt a szabad akarat világában, ami szükségszerű a szeretet létezése érdekében. Akik ma élünk a földön, Isten missziójának ebben a fázisában vagyunk.

Isten küldetéséhez tartozik, hogy a történelem során számos módon kinyilatkoztatta magát az embereknek, amiről számot ad a Biblia. A legfőbb kinyilatkoztatás Jézus, Isten Fia földi testet öltése által történt (Jn 1:1-14). Isten küldetésének egy döntő része a testet öltés során teljessé vált, Jézus élete, halála és feltámadása által, amely lehetővé teszi az örök életet az emberiség számára.

Jézusnak a mintegy 2 000 évvel ezelőtt bemutatott rendkívüli szeretete és megváltó cselekedete ellenére most is e világ borzalmai között vergődünk. Még mindig a jövőbe mutat Isten küldetése, hogy elvezet minket az örök életbe, az újjáteremtett világba. A testet öltés által végbevitt isteni tett jelentősége majd a hívők feltámadásában mutatkozik meg igazán, akik át fognak változni az Istent tisztelve élőkkel együtt, amikor Jézus újra eljön (1Kor 15:12-34). Ám még nem is ez lesz Isten megváltásának végső beteljesedése. Az akkor következik majd, amikor az Úr a földet is újjáteremti, amint azt Jelenések 21-22. fejezete írja.

Isten küldetése kapcsolatközpontú. Jelenések 21-22. fejezetében bepillantást nyerünk az Úr vágyába, hogy nyilvánvalóbb formában legyen velünk az örökkévalóságon át. E két fejezet arról beszél, hogy Isten személyesen lakik együtt az emberekkel a földön (Jel 21:3; 22:4). Istennek az emberekkel való együttélése a küldetésének a végcélja. A képzeletün-

ket meghaladja, hogy valóban érezzük és megértsük, milyen lesz Istennel élni személyesen, de a Bibliában leírtak alapján csodálatos lesz, aminek arra kell ösztönöznie az olvasókat, hogy már most keressék a kapcsolatot Istennel.

Ebből a szempontból azt lehet mondani, hogy Isten küldetése az új földön teljesebbé válik. A megváltás terve ebben a szakaszban véget ér. Ám úgy tűnik, hogy Isten küldetése valamilyen szinten tovább folytatódik, amit mi, emberek, még csak fel sem tudunk fogni. Az új föld a vég vagy a kezdet? Röviden: mindkettő.

Emberként szem előtt kell tartanunk, hogy teremtmények vagyunk. Tehát soha nem állíthatjuk, hogy mindent tudnánk, mint Isten. Az ember mindig tanítvány marad, folyamatosan fejlődik annak megértésében, hogy kicsoda Isten és kik vagyunk mi hozzá, egymáshoz, valamint a földhöz viszonyítva. Amennyiben úgy határozzuk meg Isten misszióját, hogy ki akarja nyilatkoztatni az emberiség iránti szeretetét és azt kreatív módon meg is akarja sokszorozni, akkor ez a misszió sosem ér véget, hanem örökké tart, folyamatos lesz.

Ez a felfogás jobban illik Isten bibliai leírásához, mintha azt állítanánk, hogy az új föld a küldetésének a végét jelenti. Új kezdet lesz, amely arra épül, ami korábban volt, de örökké változik a mélységesebb és tartalmasabb szeretetkapcsolat felé. Ebben az értelemben Isten missziója örök tevékenység, amelyben kiváltságunk, hogy részesülhetünk. Isten missziójának egy bizonyos szakasza a második eljövételkor véget ér ugyan, de átvezet a következő szakaszba. Az új föld tehát nem egyszerűen befejezés, hanem folytatás.

Isten missziójának az a szakasza egyben a bőség és az öröm ideje is lesz, beteljesítve Isten célját az emberiséggel Jn 10:10 szerint. Az új föld leírása a sokszínűségről szól, a legkülönbözőbb kulturális háttérről érkező emberek alkotják a lakosságot (Jel 21:24). Isteni ihletésre János leírja, hogy a megváltottak örömmel esznek és isznak együtt, részesülnek az élet fájának gyümölcséből és az Isten trónjától eredő élő vízből (Jel 21:6; 22:2). Az új föld a legmerészebb képzeletünket is felülmúló kreativitás érzetét kelti.

Isten az emberek között lesz, kapcsolatban áll velünk, új módon mutatja be a szeretetét. Nem csoda tehát, hogy Jánosból ez sürgető könyörgést váltott ki, hogy Isten jöjjön el hamar (Jel 22:20). Ugyanez a vágy ösztönöz bennünket is arra, hogy továbbadjuk az örömhírt arról, hogy milyen tervei vannak Istennek a megváltottakkal az örökkévalóságban.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

A hetednapi adventisták büszkéek rá, hogy Krisztus visszatérésének üzenete az identitásuk központi eleme. Hálásnak kell lennünk érte, el kell mondanunk a környezetünkben. Kétségtelen, hogy a világnak égető szüksége van erre az üzenetre.

A második advent igazsága azonban túlmutat egy üzenet továbbadásán. Az emberiségnek azt is látnia kell, mit jelent a második eljövétel, valamint az új föld reményével élni a jelenben. A bibliai leírás elfogadásának többre kell készítenie az evangéliumi prédikációknál. Arra kell vezetnie bennünket, hogy másképpen éljünk a jelenben. Aki elolvassa Jelenések 21-22. fejezetét, és megérti a benne leírt kapcsolat szépségét, már most vágyani fog erre az életre.

Léteznek korlátok a bűn és a halál következtében, de ezek nem zárják ki annak lehetőségét, hogy segítsünk másoknak is bepillantani az új földre. Aki személyesen tapasztalta Isten szeretetét és hisz a Szentírás ígéreteiben, annak a számára most kezdődik az örök élet.

Ha a második advent reménye és az új föld valósága az életmódunk részévé válik, a remény perspektívájával fogjuk megélni az életet a reménytelennek tűnő világban. Ez a szemlélet segíthet abban, hogy tapasztaljuk és továbbadjuk az örömet és a békét, ami kedvességben, türelemben és szelídségben nyilvánul meg. Ez a látásmód arra is ösztönözheti az embereket, hogy tehetségüket és ajándékaikat arra használják, hogy kreatívan megéljék Isten szeretetét, ahogyan azt Ő kezdetől fogva akarta. Ez már most azt mutatja, hogy Isten hűséges követői felismerik: Ő a bővelkedő élet felé vezet. Ez a döntés arra is utal, hogy Isten követői a legteljesebb mértékben élvezni fogják az új föld tapasztalatát.